



Δρχ. 100

## ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Οικολογικές ανισορροπίες
- Ενάντια στις εκδόσεις
- Οι πειρατές της πληροφορικής
- Πολωνία:
- Με αφορμή τη συναυλία των Pink Floyd
- Υπόθεση Bonano-Stazi



## Κυβέρνηση Τζαννετάκη: Το τέλος των παλιών διαχωρισμών

Μετά τις 18 Ιούνη ο σχηματισμός της 'κυβέρνησης Τζαννετάκη' έδωσε το έναυσμα σε πένες και στόματα για να χύσουν όσο περισσότερο μελάνι και σάλιο μπορούσαν. Η φιλολογία γύρω από την για πρώτη φορά συγκατοίκηση στην εξουσία, της Αριστεράς με τη Δεξιά, δεν έχει εξαντληθεί αλλά ούτε φαίνεται να εξαντλείται. Ο 'ιστορικός συμβιβασμός' όπως ονομάστηκε φαντάζει σαν άνοιξη και σαν επανάσταση για τα πολιτικά δεδομένα της Ελλάδας.

Σκοπός μας δεν είναι να συμβάλλουμε στην επεκτατική λογική της κυρίαρχης φιλολογίας που είναι συνάμα και η φιλολογία της κυριαρχίας, αλλά τουναντίον να ξεσκεπάσουμε όσο μπορούμε το προβαλλόμενο πρόσωπο της νέας εξουσίας.

Αναμφίβολα η 'κυβέρνηση Τζαννετάκη' έβαλε ένα οριστικό τέλος σε μια διαχωριστική γραμμή που η ιστορία της ξεκινάει με έντονα και σαφή χαρακτηριστικά από τον Β' παγκόσμιο πόλεμο και τις συνέπειες του εμφυλίου. Λέμε έντονα και σαφή χαρακτηριστικά, διότι τόσο σε πολιτικό όσο και σε κοινωνικό επίπεδο ο διαχωρισμός Δεξιάς-Αριστεράς είχε να κάνει όχι μόνο με το σύστημα που η κάθεμιά επικαλούνταν (καπιταλιστικό-κομμουνιστικό) αλλά και τον τύπο ανθρώπου που κάθεμια 'παρήγαγε'. Έτσι οι μεν δεξιοί ταυτισμένοι με το κράτος έκαναν κουμάντο όχι μόνο σε κυβερνητικό επίπεδο αλλά και στις πιο μικροσκοπικές κοινωνικές δραστηριότητες. Άμεση συνέπεια, η ρουφιανιά και το ρουσφέτι να γίνουν σημασίες σύμφητες με την ηθική του δεξιού. Οι δε αριστεροί κυνηγημένοι και αποκλεισμένοι, δημιουργούσαν τον τύπο του αντιστασιακού του καθ'όλα υποταγμένου στις εντολές του κόμματος που 'έκανε' την αντίσταση. Ήταν μια διαδικασία που επιτεύχθηκε πριν, κατά και μετά τον πόλεμο αφού φρόντισαν και εξόντωσαν κάθε φωνή αμφισβήτησης και διαφωνίας. Συ-

νέπεια αυτού του εγκληματικού προτάξες υποταγής ήταν η Δεξιά να χρησιμοποιεί από το '49 και μετά την Αριστερά σαν επίφαση της κυριαρχίας της. Γιατί το κόμμα που την διοικούσε ούτε ήθελε μα ούτε και μπορούσε να ανατρέψει αυτήν την κυριαρχία (συμφωνία Γιάλτας).

Μέχρι το 1974 (νομιμοποίηση του ΚΚΕ) η διαχωριστική αυτή γραμμή άλλοτε σε έξαρση και άλλοτε σε στάση, ανέτρεφε γενιές ολόκληρες με τα δεδομένα του πολιτικού STATUS του εμφυλίου (περίοδος έντασης του ψυχρού πολέμου μεταξύ ΗΠΑ και ΕΣΣΔ).

Από το '74 και μετά αρχίζει μια νέα πορεία όπου τα ΚΚ συνυπογράφουν 'πίστη στο σύνταγμα' και ταυτόχρονα χρησιμοποιούν την Δεξιά σαν επίφαση της κυριαρχίας τους πάνω στους εργαζόμενους και την νεολαία. Τούτη η επίφαση μπορεί να ήταν αναγκαία για τα ΚΚ δεν ήταν όμως ικανή για να συγκαλύψει τα αδιέξοδά τους. Η νεολαία ακόμη και της Αριστεράς αρχίζει να αμφισβητεί την μονολιθικότητα του κόμματος, τη στράτευση και την υποταγή στη γραμμή. Το φαινόμενο αυτό διογκώθηκε ιδιαίτερα την περίοδο '77 - '80 κατά την οποία ο κομμουνιστικός μηχανισμός έδινε εξετάσεις νομιμότητας περιφρουρώντας την 'παρθενιά' του από τους 'προβοκάτορες' και τον 'αμερικάνικο τρόπο ζωής' (εντολές φάρακου προς τη νεολαία) με μεθόδους όχι μόνο αναχρονιστικές μα συνάμα αντιδραστικές, παυλωφικές και ανιστόριτες.

Έτσι φτάνουμε σε μια εποχή ('81-'85) όπου ο πολιτικός διαχωρισμός μεταξύ της μιας και της άλλης πλευράς να μην έχει το αναγκαίο κοινωνικό υπόβαθρο για να μπορεί να λειτουργεί, συντηρώντας το απόλυτο του ασυμβίβαστού τους και της διαφορετικότητάς τους. Κάτι τέτοιο άρχισε να διαφαίνεται πρώτα και κύρια στη νεολαία, τα κοινωνιολογικά χαρακτηριστικά της οποίας ήταν αδύνατο να ερμηνευθούν με όρους και σημασίες που για δεκαετίες ολόκληρες τόσο η Δεξιά αλλά ιδιαίτερα η Αριστερά χρησιμοποιή-

Συνέχεια στη σελ. 8

# Τηλε-τρόμος

Οι διαρκώς αυξανόμενες επενδύσεις του κράτους και του κεφάλαιου στο χώρο των νέων τεχνολογιών νομίζουμε, ότι με μια απλή παρατήρησή τους, κάνουν ολοφάνερη την **κεντρική** σημασία που έχουν αποδώσει τα αφεντικά στον τομέα αυτό.

Εντοπίζοντας, από την πλευρά μας, σ' αυτήν την πραγματικότητα, την αντικειμενική πλέον δυνατότητα που έχουν κατακτήσει για να επιβάλλουν άμεσα ή έμμεσα τον **έλεγχο** (τους) πάνω στην κοινωνία-έλεγχο που μπορούν ακριβώς να εγγυηθούν οι εφαρμογές της πληροφορικής, της ηλεκτρονικής, της ρομποτικής κλπ. καθίσταται αναγκαίο για μας το ξεσκέπασμα των πραγματικών τους σχεδίων, αφού αυτές συνήθως προωθούνται στην κοινωνική συνείδηση καλυπτόμενες πίσω από το παραμύθι-άλλοθι της άνεσης, της διευκόλυνσης και της προόδου.

Χωρίς να είμαστε διατεθειμένοι να υποπέσουμε στην παγίδα του να κριτικάρουμε ή να επιτιθόμαστε μόνο σε εκείνες τις εφαρμογές των νέων τεχνολογιών που είναι πιο 'χτυπητές' όσον αφορά το αντικοινωνικό τους περιεχόμενο -αφού ισχυριζόμαστε πως τίθεται αναγκαιότητα συνολικής απόρριψής τους, αν βέβαια συζητάμε με όρους ανατροπής- η αναφορά του παρακάτω γεγονότος, που μάλλον αυτού του είδους είναι, νομίζουμε, ότι είναι άκρως αποκαλυπτική του σε ποιά κατάσταση οδηγούμαστε.

Στις αρχές του Ιούνη λοι-

πόν, η γνωστή εταιρία δημοσκοπήσεων 'Νίλσεν' ανακοίνωσε τα σχέδια της να προωθήσει την παραγωγή τηλεοπτικών συσκευών που δεν θα δίνουν μόνο εικόνες, αλλά θα παρακολουθούν και τους θεατές. Μια ηλεκτρονική κάμερα θα βρίσκεται πάνω από χιλιάδες τηλεοπτικές συσκευές, καταγράφοντας κάθε κίνηση, κάθε αντίδραση του θεατή, μέσα στο σπίτι του.

Σύμφωνα με τη 'Νίλσεν' σκοπός του συστήματος - που θα είναι έτοιμο για εγκατάσταση στις συσκευές σε τρία περίπου χρόνια - είναι 'να υπάρξει ένα πιο ακριβές μέτρο για το ποιοί αποτελούν το ακροατήριο της τηλεόρασης'. Μέχρι τώρα η 'Νίλσεν' χρησιμοποιούσε ερωτηματολόγια που διανεμόνταν σε σπίτια. Με το νέο σύστημα ο ηλεκτρονικός υπολογιστής θα εντοπίζει κάθε μέλος μιας οικογένειας με το που θα βρεθεί στο οπτικό πεδίο της τηλεόρασης και θα καταγράφει τις αντιδράσεις του λεπτό προς λεπτό.

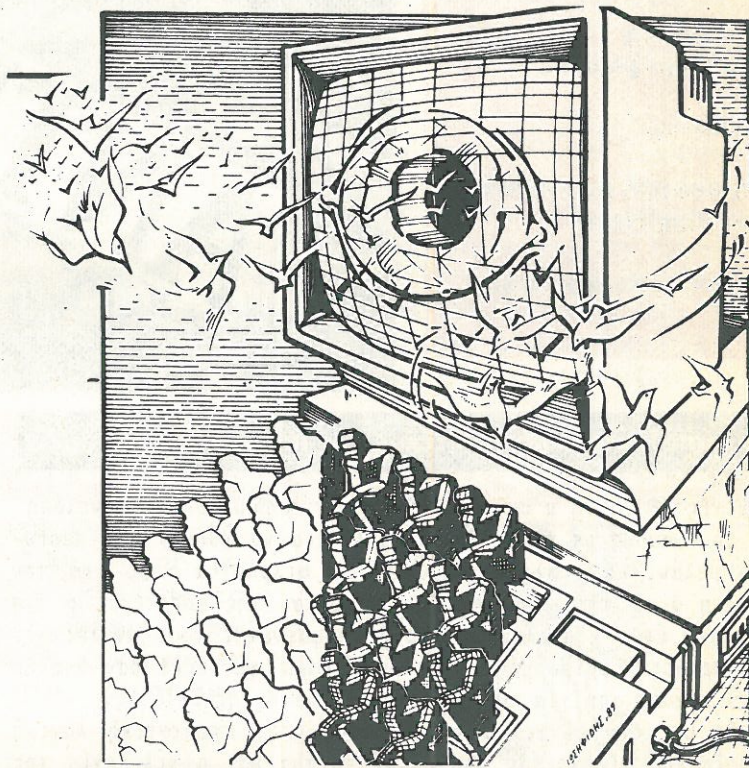
Ψυχή του νέου μηχανήματος- που αναπτύχθηκε από τη 'Νίλσεν' και από το Κέντρο Ερευνών Ντέιβιντ Σάρνοφ - είναι η **ίδια βασική τεχνολογία που χρησιμοποιούν αμερικάνικοι κύρσλοι για να διακρίνουν τα σοβιετικά από τα αμερικάνικα πολεμικά αεροπλάνα (ισχύει και αντίστροφα):** μια συσκευή ανιχνεύει το χώρο μπροστά από την τηλεόραση, φάχνοντας για φωτεινά και σκοτεινά σημεία - τη γυαλάδα μιας μύτης, τη

γραμμή ενός στόματος - που πιστοποιούν την ύπαρξη ενός προσώπου. Ο υπολογιστής κάνει τότε πιο πολύπλοκες διεργασίες για να συνθέσει το προσωπο με τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά όλων των μελών μιας οικογένειας και τα στοιχεία αυτά τα καταγράφει στη μνήμη του. Ένα άγνωστο πρόσωπο καταγράφεται ως 'επισκέπτης'. Από κει ο υπολογιστής στέλνει τα στοιχεία του στον κεντρικό υπολογιστή της 'Νίλσεν' και κατόπιν αυτά στέλνονται στους συνδρομητές...

Γίνεται λοιπόν φανερό και χωρίς ιδιαίτερο παραπέρα προβληματισμό, τι δυνατότητες επιβολής κατέχει... σήμερα η εξουσία.

Η συγκέντρωση και επεξεργασία πληροφοριών, όπως είδαμε, για τις αντιλήψεις και συνήθειες των ανθρώπων, με σκοπό να προωθούνται με το σωστότερο κάθε φορά τρόπο οι επιλογές του κράτους και του κεφάλαιου, αποκτά μια νέα δυναμική με τη χρήση των ηλεκτρονικών υπολογιστών. Αν και αυτό αποτελεί από μόνο του ένα πολύ ισχυρό όπλο ελέγχου για τ' αφεντικά και από την άλλη κατά συνέπεια ένα πολύ σοβαρό σημείο όπου θα πρέπει να εξασκήσουμε την κριτική μας, το πρόβλημα διαφαίνεται πως πάει ακόμη πιο πέρα και θα πρέπει να το προσέξουμε εξίσου σοβαρά.

Γιατί δεν ξέρουμε για σας, πάντως εμείς μετά από αυτό σταματήσαμε να κοιτάμε με υποψία μόνον το τηλέφωνο...



## Πληροφορική για τον πολίτη;

Μέσα στα πλαίσια εκσυγχρονισμού της Δημόσιας Διοίκησης είναι και το νέο πρόγραμμα που ετοιμάζει το Υπουργείο Προεδρίας και που περιλαμβάνει τερματικά σε διάφορα σημεία των μεγαλουπόλεων, συνδεδεμένα με κεντρικό υπολογιστή, στον οποίον θα έχει κωδικοποιηθεί σειρά πληροφοριών για θέματα συναλλαγής του πολίτη με το Δημόσιο. Οι ενδιαφερόμενοι θα απευθύνονται στους χειριστές των τερματικών και θα έχουν αμέσως όποια πληροφορία ζητούν. Χρησιμοποιώντας ένα άλλο σκέλος του ίδιου προγράμματος, που θα μπει στην πράξη μόλις ο ΟΤΕ εγκαταστήσει το σύστημα HELLASPACK, ο ενδιαφερόμενος

θα τηλεφωνεί σε κάποιο κέντρο και μετά θα ανοίγει την τηλεόρασή του περιμένοντας την απάντηση να εμφανιστεί στην οθόνη (!!!;).

Η χρήση τέτοιων προγραμμάτων, είναι ευνόητο, ότι εκτός από το να παρουσιάζει ως λειτουργικό και εξυπηρετικό τον κρατικό μηχανισμό, σ' αντίθεση με την εικόνα του βραδυκίνητου και γραφειοκρατικού που κυριαρχεί στη συνείδηση του λαού, αποσκοπεί στο να εθίσει τον κόσμο στην ιδέα της ωφελιμότητας και αναγκαιότητας των νέων τεχνολογιών, υποχρεώνοντάς τον να εκτιμά αυτά που στην πραγματικότητα δεν έχουν καμιά σημασία, έτσι, ώστε να τεθούν σε εφαρμογή

και κείνα στα οποία βρίσκεται η ουσία και που φυσικά αποβαίνουν σε βάρος του (ΕΚΑΜ, ηλεκτρονική παρακολούθηση κλπ), όχι μόνο χωρίς να συναντίσουν καμιά αντίσταση, αλλά εξασφαλίζοντας και την πλήρη υποστήριξή του.

Η μοναδική στάση που μπορούμε να έχουμε απέναντι στα αφεντικά της Επιστήμης, είναι η **διορατικότητα** να καταλάβουμε τι κρύβουν πίσω από όλα αυτά που φαντάζουν ακίνδυνα και ανθρωπιστικά στα μάτια του αδαούς κοινού'.

Π. Πόρκου

★★★



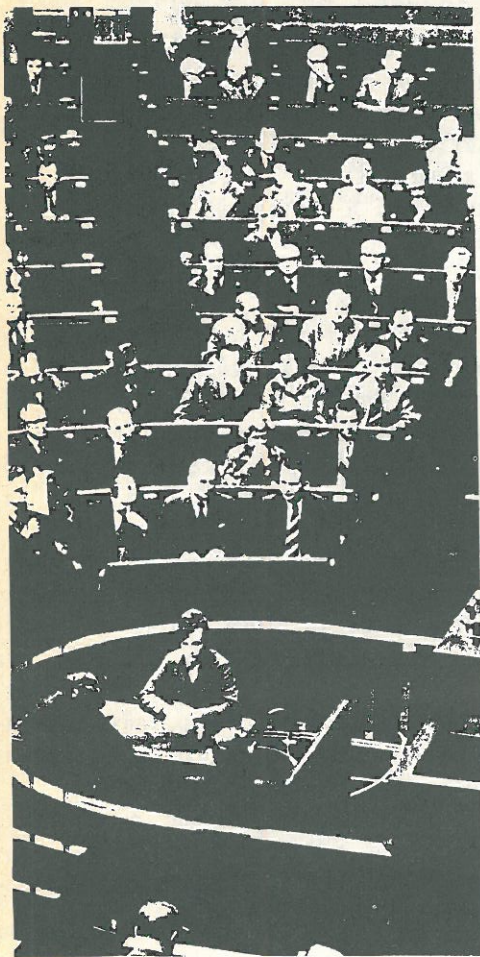
— Προηγούμενα τεύχη του «ΕΚΤΟΣ ΝΟΜΟΥ», καθώς και της εφημερίδας «ΑΝΑΡΧΙΑ», διατίθενται από τα γραφεία της Ένωσης στην οδό Σπάρτης 41.

### ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ:

Για την οικονομική ενίσχυση της εφημερίδας προσέφεραν: ο μπάρμπα-Γιώργος από τη Μάνη 2.000 δρχ. και ο Γιάννης Ταμτάκος 1.000 δρχ.

# Οικολογικές ανισορροπίες

Προπαγανδίζοντας και προωθώντας, εμμέσως πλην σαφώς, έναν ιδιόζοντα... 'ριζοσπαστικό ρεαλισμό', κάνουν την επίσημη πρεμιέρα τους στην κεντρική πολιτική σκηνή στις εκλογές του Ιούνη, οι πασίγνωστοι πλέον 'οικολόγοι-εναλλακτικοί', αρκετά μάλλον καθυστερημένα, αφού οι αντίστοιχες οργανώσεις στην Ευρώπη μετράνε μέχρι και 15 χρόνια ανάλογης παρουσίας.



Αν οι Έλληνες οικολόγοι μπορούσαν να εμφανιστούν με την ίδια ορμή που εμφανίζονται σήμερα στην ελληνική κοινωνία πριν από μια δεκαετία, πιθανά να μπορούσαν να πείσουν για τον ριζοσπαστισμό που διατείνονται. Σήμερα όμως, η πορεία του αντίστοιχου, ανομοιογενούς βέβαια, πράσινου-εναλλακτικού κινήματος στην Ευρώπη, δεν αφήνει μάλλον περιθώρια για ριζοσπαστικές αυταπάτες.

Η μόνη ριζοσπαστική φύση του χαρακτήρα του όπως απεδείχθει στην πορεία του, ήταν και είναι αυτή της δημιουργίας μιας νέας ριζοσπαστικής, εναλλακτικής ιδεολογίας του κράτους και του κεφαλαίου, απόλυτα λειτουργικής στα συμφέροντά τους.

Από την άλλη πλευρά κομπλεξικά 'ρεαλιστές', θύματα των δημοκρατικών ψευδαισθήσεων, του σεβασμού στον κρατικό κώδικα, της επίκλησης στη νομιμότητα, είναι οι πρώτοι που (αυτο)καταδικάζονται με τις μεθόδους τους στην ήττα.

Θα εξηγηθούμε.

## Ορθολογικοποίηση της κυριαρχίας και οικολογία

Καθολική - υπερταξική διαπίστωση και καθημερινό βίωμα η τεράστια μόλυνση και καταστροφή του περιβάλλοντος,

αποτελεί ένα από τα κορυφαία προβλήματα που μαστίζουν σήμερα την ανθρωπότητα.

Συνέπεια της αλόγιστης καπιταλιστικής βιομηχανικής ανάπτυξης, ιδιαίτερα των τελευταίων δεκαετιών, έχει φθάσει πλέον σε οριακό σημείο, θέτοντας ωμά, στυγνά και άμεσα ως και το πρόβλημα της επιβίωσης ή μη του ανθρώπινου γένους και πολιτισμού.

**Όχι όμως μόνο σε μας, αλλά και σε αφεντικά.** Μια προσεκτική, δίχως εθελotuφλίες και παρωπίδες παρατήρηση των παγκόσμιων εξελίξεων, θα έδειχνε πραγματικά, πως σήμερα πλέον είναι και το κράτος και το κεφάλαιο που ενδιαφέρονται σοβαρά για την αποτροπή της ολοκληρωτικής καταστροφής του πλανήτη.

Η έρευνα, αναζήτηση αλλά ήδη και παραγωγή νέων τεχνολογιών που διασφαλίζουν ακριβώς την ουσία, που είναι η διατήρηση της εκμετάλλευσης και της κυριαρχίας, θα εξασφαλίσουν την έλλειψη ισορροπίας που υπάρχει σήμερα, είναι βασικότατο μέλημα των αφεντικών. Και αργά ή γρήγορα όλοι θα ευθυγραμμιστούν σ' αυτή τη διαδικασία, αφού διαφορετικά -και έχουμε και τώρα τέτοια παραδείγματα- κινδυνεύουν να 'χτυπηθούν' εκ των έσω.

Όταν λοιπόν συσκέπτονται οι αρχηγοί των 7 πιο ανεπτυγμένων χωρών του κόσμου, επιβάλλοντας με τις αποφάσεις τους σκληρά μέτρα για την προστασία του περιβάλλοντος, όταν καθημερινά νέες τεχνολογίες με σαφείς οικολογικούς περιορισμούς εμφανίζονται στο προσκήνιο, όταν το ίδιο το κράτος προωθεί μια πραγματικά οικολογική κουλτούρα στους υπηκόους του εισάγοντας μέχρι και ειδικά μαθήματα στα σχολεία γιαυτό το λόγο, αυτό δεν γίνεται μόνο και μόνο, όπως υπεραπλουστευτικά συμπεραίνουν οι οικολόγοι, για τα μάτια του κόσμου.

Και τότε οι όποιες εναλλακτικές προτάσεις των οικολόγων στο μόνο τομέα που ουσιαστικά και αποτελεσματικά συνεισφέρουν, είναι σ' αυτόν της δημιουργίας της νέας εναλλακτικής ιδεολογίας και τεχνολογίας του κράτους και του κεφαλαίου, επαληθεύοντας την πολυδιατυπωμένη αντίληψη των αναρχικών για το αφομοίωσιμο των μερικών ιδεολογιών και κινήματων, που δεν χτυπούν την αιτία αλλά το αποτέλεσμα, δίνοντας την δυνατότητα στην εξουσία, όταν υπάρχει η αναγκαιότητα να ελίσσεται με εξαιρετική ευκολία, αναδιαρθρώνοντας την κυριαρχία της.

Έχει λοιπόν μεγάλη σημασία να γίνει κατανοητή η παραπάνω παρατήρηση, γιατί δεν μπορεί να παλεύουμε ή και να κατακτάμε τα γνωστά οικολογικά αιτήματα και να έχουμε επαναστατικές αυταπάτες.

Εμείς δεν μπορούμε να δούμε τον οικολογικό αγώνα ξεκομμένο περιβαλλοντολογικά ΑΝΤΙΘΕΤΑ τον εντάσσουμε σ' ένα πλαίσιο πάλης που προωθεί την ολοκληρωτική ανατροπή του κράτους και του

κεφαλαίου.

Σήμερα, που οι μεταβιομηχανικοί προσανατολισμοί των αφεντικών καθιστούν εκ προοιμίου ενσωματώσιμη κάθε λογική αντίστασης (μερική-συνολική) που εξακολουθεί να ορμάει από αναλύσεις και μεθόδους του παρελθόντος, υποστηρίζουμε πως η προώθηση της **καταστροφής** κάθε πτυχής του σύγχρονου εξουσιαστικού οικοδομήματος, αναδεικνύεται ως η μοναδική φερέγγυα πρόταση κοινωνικής ανατροπής.

Και είναι σαφές, πως αυτό δεν μπορεί να προέλθει σε καμία περίπτωση μέσα από διαδικασίες και λύσεις που 'προτείνει' αυτό.



**«Ριζοσπαστική», ψηφοθηρική, εκλογολογιστική, «ρεαλιστική» οικολογική πάλη**

Στις μέρες μας, μέρες γενικευμένης κοινωνικής παθητικοποίησης, μαζοχιστικού μυθριδατισμού και πεισματικής άρνησης για απελευθερωτική σκέψη και εξέγερση, το πρόταγμα της κοινωνικής Επανάστασης ή τέλος πάντων ακόμα και

συνέχ. στη σελ. 4

συνέχ. από τη σελ. 3

της αντιπαράθεσης-αντίστασης στην εξουσία γίνεται κατανοητό, σε πολύ καλές περιπτώσεις, ως μια ρομαντική επιθυμία του παρελθόντος ή ως ένα όμορφο άπιαστο όνειρο.

Η έννοια "ρεαλισμός" είναι αυτή που εισβάλλει, διαστρεβλωμένη βέβαια χυδαία, με έντεχνο τρόπο και ιλλεγγιώδη ταχύτητα στην κοινωνική συνείδηση, θεσμοποιώντας μια κατάσταση παράλογης ταξικής ύφεσης, που ίσως ποτέ μέχρι τώρα δεν είχε επιβληθεί στην κοινωνία. Συντηρητισμός και ριζοσπαστισμός υπόκεινται πλέον στον "ρεαλισμό".

Ακόμη χειρότερη γίνεται η κατάσταση, όταν βλέπουμε, ότι στη βάση αυτής της λογικής, ένας ολόκληρος κόσμος που κάποια στιγμή τουλάχιστον διάκατέχονταν από το σκεπτικό της αδιαπραγμάτευτης αντιθεσμικής ταξικής πάλης, ακολουθεί τη γενικότερη συντηρητικοποίηση της κοινωνίας. Και δεν αναφερόμαστε βέβαια σ' αυτούς που πάντοτε, όπου και αν βρίσκονταν αλλά και τώρα, ονειρεύονται και αναζητούν θώκους εξουσίας - μικρούς ή μεγάλους δεν έχει σημασία - και αυτοεπιβεβαίωσης της άθλιας εξουσιαστικής τους διαστροφής.

Αυτοί έτσι ή αλλιώς ακολουθούν τον δρόμο τους, όπως και τους είδαμε τον Ιούνιο.

**"Σίγουρα μια φήφος δεν φέρνει την άνοιξη. Όμως μπορεί να είναι κάποια αρχή. Και κάποια ελπίδα για το μέλλον..."**

(Από προεκλογική προκήρυξη των οικολόγων-εναλλακτικών)

Με τέτοιες τοποθετήσεις, δίπλα σε ανούσιες (αφού δεν εκφράζουν την πραγματικότητά τους) αντικοινοβουλευτικές κορώνες, που δίνουν το μέτρο τόσο του ριζοσπαστισμού τους όσο και του ρεαλι-

σμού τους, ένα σημαντικό κομμάτι του εναλλακτικού-οικολογικού χώρου κατέβηκε στις πρόσφατες εκλογές των αμεντικών.

Σε μια περίοδο, όπου το κοινοβούλιο, η λογική της αντιπροσώπευσης, δέχονταν συνεχή πλήγματα και αποδυναμώνονταν κοινωνικά (δίχως βέβαια καμμία θετική προοπτική) αναλάβανε οι εναλλακτικοί να γίνουν το δεκανίκι στήριξής του, επιχειρώντας να καρπωθούν την κοινωνική δυσφορία για τα μεγάλα κόμματα, ενισχύοντας έτσι ταυτόχρονα και την προωθούμενη προπαγάνδα της εξουσίας για "καλούς" και "κακούς" εξουσιαστές.

Τα έντονα περιβαλλοντολογικά προβλήματα κυρίως και η θεαματική φήμη που απέκτησαν στην Ελλάδα οι Ευρωπαίοι συνάδελφοί τους, απέφεραν τελικά πολυάριθμα κουκιά. Οι μετεκλογικές τοποθετήσεις τους, για τους κοινωνικούς αγώνες που καταξίωσαν τους οικολόγους στην ελληνική κοινωνία, μόνο γέλια μπορούν να μας προκαλέσουν.

Κατάφορο φέμα παραπέρα, με ξεκάθαρο ψηφοθηρικό χαρακτήρα, αποτέλεσε επίσης το βασικό προεκλογικό τους σύνθημα, σύμφωνα με το οποίο είχαν "κοινές θέσεις με τους Ευρωπαίους Πράσινους". Απο πότε οι Ευρωπαίοι Πράσινοι απέκτησαν ένα ενιαίο πρόγραμμα για να ταυτίζονται με αυτό και οι εγχώριοι;

Το μόνο κοινό που τους συνδέει πραγματικά μέχρι τώρα στη βάση των γεγονότων, είναι η λιγότερο ή περισσότερο (ποσοτικά) **ενσωμάτωσή** τους στο πολιτικό παιχνίδι, με τους όρους που το σύστημα έχει επιβάλλει.

Πού μπορεί να οδηγήσει αυτό ως το αναλογιστεί ο καθένας, υποβοηθούμενος και από το παρακάτω απόσπασμα μιας συνέντευξης του Κον-Μπεντίνι: "... Ως εδώ τα πράγματα είναι ξεκάθαρα, τα

προβλήματα φαίνονται, όταν σε ένα ορισμένο στάδιο της Επανάστασής τους οι Πράσινοι γίνονται μια σταθερή πολιτική δύναμη και είναι υποχρεωμένοι να κάνουν πράξη τις προτάσεις τους. Αυτό μας έθεσε και θα θέσει αργά ή γρήγορα και σε σας (απευθύνεται σε Γάλλο οικολόγο) το πρόβλημα των πολιτικών συμμαχιών...". Να θυρίσουμε εδώ, ότι ο πάλαι ποτέ εξεγερμένος και νυν "ρεαλιστής" Ντάνυ είναι αντιδήμαρχος στην Φρανκφούρτη, οι δε Πράσινοι γενικότερα στην Δ. Γερμανία συνεργάζονται σε κυβερνητικό επίπεδο (π.χ. Βερολίνο) με τους σοσιαλδημοκράτες του SPD.

Αντίστοιχα στην Ελλάδα ήδη -για αρχή- οι συζητήσεις και οι προβληματισμοί στους κόλπους των οικολόγων-εναλλακτικών για έναν "πολιτικό φορέα" (**κόμμα** λέγεται κοινώς) δίνουν και παίρνουν. Η ταυτόχρονη πρόταση για παράλληλη δημιουργία ομοσπονδίας, ουδόλως αλλάζει και επηρεάζει την παραπάνω πραγματικότητα.

Απέναντι σ' όλα αυτά επιμένουμε και συνεχίζουμε να πιστεύουμε ότι ο στόχος της κοινωνικής απελευθέρωσης δεν μπορεί να επιτευχθεί με τους όρους και τα μέσα που προσφέρει η εξουσία. **Ο σκοπός δεν αγιάζει τα μέσα** και αυτή είναι και η **μ ο ν α δ ι κ ή** απάντηση σ' όσους... τελευταία άρχισαν να αναρωτιούνται... πώς και γιατί κάθε επανάσταση που έγινε αυτόν το αιώνα, εκτός από αυτές που είχαν την τύχη να ηττηθούν στα πεδία των μαχών, κατέληξε στο να δημιουργήσει καθεστώτα που γρήγορα μεταβλήθηκαν σε λίγο ή πολύ χειρότερα απ' αυτά που ανέτρεφαν;".

"Δυστυχώς" γι' αυτούς η οικολογία τους, όπως την αντιλαμβάνονται και την προωθούν, θα παραμένει βαθιά εξουσιαστική...

## Ενάντια στις εκδόσεις. Ενάντια στη ντροπή της απάθειας

Στις 30-8 το ελληνικό κράτος - υπό την συνδιαχείριση αριστερών δεξιών αυτή τη φορά - αρνούμενο να χορηγήσει πολιτικό άσυλο και απελαύνοντας τον Τούρκο αγωνιστή, μέλος της Ντεβ-σολ, Χουσεΐν Οζσομαρ, τον έστειλε σε βέβαιο θάνατο (αφού στην Τουρκία εκκρεμεί θανατική ποινή σε βάρος του), προσθέτοντας ακόμη ένα έγκλημα στο ενεργητικό του.

Ο Οζσομαρ έμεινε 11 χρόνια στη φυλακή για αριστερή και αντικαθεστωτική δράση και ήρθε στην Ελλάδα δραπετεύοντας από τις φυλακές υψίστης ασφαλείας της Κωνσταντινούπολης. Πέρασε τα σύνορα μαζί με άλλους τέσσερις Τούρκους - ο ένας εκ των οποίων πνίγηκε στην προσπάθειά του. Οι αστυνομικές αρχές των φερών έστειλαν τους τρεις συντρόφους του στην Αθήνα, ενώ αυτόν, κατ' επιλογήν, τον απέλασαν.

Η "δικαιολογία" ήρθε δια στόματος του κυβερνητικού εκπροσώπου, ο οποίος προσπάθησε - με επιείκεια θα έλεγε κανείς, αφελώς - να μας πείσει ότι ο Οζσομαρ φυ-

λακίστηκε, δραπέτευσε, πέρασε παράνομα τα σύνορα, αντιμετωπίζοντας τόσους κινδύνους, για να έρθει στην Ελλάδα προς αναζήτηση (...!!) εργασίας και όχι ζητώντας πολιτικό άσυλο.

Τα παρεπόμενα της υπόθεσης αυτής ήταν η αποκάλυψη της έκδοσης άλλων 7 Τούρκων και Κούρδων αγωνιστών και της παράδοσής τους στις τουρκικές δικτικές αρχές, ενώ τρεις πρόσφυγες που ζήτησαν άσυλο, για να εργαστούν στην Ελλάδα, στάλθηκαν στο Λαύριο. (Αν αντιπαραβάλλουμε την διακαή αντίδραση αριστερών μελών της ελληνικής επιτροπής συμπαράστασης στη δίκη της Ντεβ-γιολ, καθώς και την επίρριψη ευθυνών στην τότε κυβέρνηση, σε μια προσπάθεια επίδειξης δημοκρατικής ευαισθησίας και ψηφοθηρίας, με τις τωρινές αποκάλυπτες και ανενδοίαστες απελάσεις από την συγκυβέρνηση των ίδιων, αποδεικνύεται, για μια ακόμη φορά, το πόσο άρρηκτα συνδέονται η υποκρισία και ο πολικαντισμός με την εξουσία).

Γίνεται επίσης φανερό ότι αυτά που διαχωρίζουν τα δημοκρατικά από τα δικτατορικά καθεστώτα είναι λιγότερα απ' αυτά που τα ενώνουν. Πίσω από τα προσώπια οποιουδήποτε σχήματος και χρώματος κρύβεται το ίδιο και το αυτό: η συμμαχία-σκευωρία ενάντια στις κοινωνικές αντιστάσεις στις επιλογές του κράτους για απόλυτη κυριαρχία.

Η εσπευσμένη και άνευ ατζέντας συνάντηση Μητσοτάκη-Οζάλ στην Αττάλεια, εν όψει της κρίσιμης για το κόμμα της Ν.Δ. προεκλογικής εκστρατείας, κατέληξε σε άτυπες δεσμεύσεις για την μετεκλογική διευθέτηση των καίριων προβλημάτων μεταξύ Ελλάδας-Τουρκίας, δηλαδή Κυπριακού, Αιγαίου, τουρκικών μειονοτήτων Θράκης. Το αν επιτεύχθηκε συμφωνία-μορατόριουμ στο αίτημα του Μητσοτάκη για μη επανάληψη της τουρκικής ανάμειξης, κατά την προεκλογική περίοδο, στη μουσουλμανική μειονότητα της Δ. Θράκης και με τι ανταλλάγματα, είναι κάτι που μπορεί να-

# ΟΙ ΠΕΙΡΑΤΕΣ ΤΗΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΚΗΣ

Τόσο από την άποψη της ανάπτυξης και εφαρμογής των νέων τεχνολογιών, όσο -και κύρια σ' αυτό- από την πλευρά της αντίστασης σ' αυτές, η ελληνική πραγματικότητα δείχνει, προς το παρόν, να απέχει αρκετά απ' όσα παρακάτω διατυπώνονται στο κείμενο που δημοσιεύουμε.

Θεωρώντας όμως, πως η μέλλουσα εφιαλτική πραγματικότητα που μας επιφυλάσσουν και ήδη μεθοδεύουν σε ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ κλίμακα τ' αφεντικά, στηρίζεται και περνάει κύρια μέσα από την εφαρμογή αυτών νομίζουμε πως η γνωστοποίηση σχετικών αντιλήψεων και πρακτικών είναι αναγκαία μα και ικανή να ενισχύσει θετικά έναν προβληματισμό στην κατεύθυνση της απόκτησης μιας συγκεκριμένης τοποθέτησης και δράσης, -επιτέλους- πριν η ίδια η πραγματικότητα μας υπερβεί ανεπανόρθωτα.

Από τον κοινωνικό έλεγχο πραγματοποιούμενο με τη βοήθεια της τηλεματικής και της πληροφορικής, στην απόρριψή του, μέχρι τα πολυάριθμα σαρμποτάζ που συνεισφέρουν στην απομυθοποίηση του υποτιθέμενου απρόσβλητου των εξεζητημένων τεχνολογικών μέσων. Η ανατρεπτικότητα αυτού που εισχωρεί στους μαϊνάνδρους των μικροκυκλωμάτων και τους προσβάλλει.

Έχουν ειπωθεί πολλά σχετικά με την εφαρμογή της πληροφορικής στο πεδίο του κοινωνικού ελέγχου και της καταστολής και στην διαχείριση της πολιτικής εξουσίας. Η συνεχής όμως εξέλιξη της εφαρμοσμένης τηλεματικής σε καινούρια συστήματα, πληροφοριακά και ελέγχου, μας υποχρεώνει να επιστρέψουμε στην ίδια συζήτηση, λαμβάνοντας επίσης υπ' όψιν, ότι ευτυχώς στην όλο και περισσότερο ορθολογικοποίηση της καπιταλιστικής δομής αντιτίθεται μια άνθηση του κοινωνικού σαρμποτάζ της κλοπής δεδομένων.

Το άρθρο αυτό δεν θέλει να εμπλακεί σε εξειδικεύσεις ενός θέματος που θα επέφερε μια ανάλυση πιο βαθιά και λεπτομερή, αλλά έχει τον πιο μετριοπαθή στόχο να αποκαλύψει την σημερινή ανάπτυξη της ηλεκτρονικής εξουσίας, επιχειρώντας ταυτόχρονα να απομυθοποιήσει τον ισχυρισμό του αδιάβλητου στο φως των πολυάριθμων πράξεων σαρμποτάζ, συχνά πραγματοποιημένες από απλούς φοιτητές. Για παιχνίδι ή εξαιτίας αποκτημένης επαναστατικής συνείδησης, λίγο ενδιαφέρει.

συνέχ. από τη σελ. 4

νείς εύκολα να κατανοήσει, συσχετίζοντας τη συνάντησή αυτή με τις πρόσφατες απελάσεις -κατ' επιλογήν κυρίως- Τούρκων και Κούρδων αγωνιστών.

Εξ άλλου, το ελληνικό κράτος έχει ήδη μπει στο χορό των εκδόσεων με την επικύρωση της ευρωπαϊκής σύμβασης για την τρομοκρατία (ενταγμένης στο διεθνοποιημένο σχέδιο καταστολής της -διακρατικής τρομοκρατικής οργάνωσης- TREVI) επί κυβέρνησης ΠΑΣΟΚ, με την οποία θεσμοθετείται η έκδοση πολιτικών προσφύγων και, κατ' επέκταση, κατοχυρώνεται η κατάργηση του πολιτικού ασύλου. Αυτό που γίνεται καταφανές επί του παρόντος είναι ότι, οι εγγυήτριες για την εθνική συμφιλίωση και ομοψυχία, για την κάθαρση και εξυγίανση του κρατικού μηχανισμού δυνάμεις, το μόνο που σίγουρα εγγυώνται είναι η ανα-

## Ο τηλεματικός κοινωνικός έλεγχος

Η τηλεματική διευρύνει σιγά-σιγά τους ορίζοντές της, επιτρέποντας στο κεφάλαιο να επεκτείνει τις δραστηριότητές του για έλεγχο των ατόμων, προς όφελος των δημοσίων πολιτικών προσώπων, των εταιριών και των οργανισμών, που χρησιμοποιούν για αυτό το σκοπό πρωτοβουλίες μορφωτικού χαρακτήρα, εκθέσεις, πολιτικά συνέδρια, αθλητικές εκδηλώσεις κ.λ.π.

Η αναγκαιότητα προήλθε από τη συνεχή έρευνα καινούριων πραγματικοτήτων, που να είναι σε θέση να ικανοποιήσουν τις αναδυόμενες ανάγκες, να οργανώσουν, να διαχειριστούν και να ελέγχουν το άτομο όπου και αν βρίσκεται, να αναλύσουν και να κωδικοποιήσουν τον μεγαλύτερο αριθμό στοιχείων που το αφορούν, από τις μικρές προσωπικές του απαιτήσεις, μέχρι και τα πολιτικά του ενδιαφέροντα. Τελικά να έχουν πάντα και σε χρόνο εμπράγματο μια καθαρή εικόνα της ενδεχόμενης κοινωνικής επικινδυνότητας του υποκειμένου, φάχνο-ντας να το κατευθύνουν όσο το δυνατόν καλύτερα προς πλασματικά ενδιαφέροντα για να αποκοιμήσουν τις συνειδήσεις και επομένως να διαχειριστούν καλύτερα τη ζωή του καθενός.

Γι' αυτό το σκοπό δημιουργήθηκε πρόσφατα ένα τηλεματικό σύστημα που συνδέει όλες τους τοπικούς φορείς και οργανισμούς της εξουσίας μεταξύ τους και που θα μπορέσει να ευνοήσει εκείνους τους Δήμους που μέχρι τώρα στερούσαν τα κατάλληλα αναγνωριστικά και ελέγχου όργα-

νέωση του συμβολαίου πίστης στους νέους όρους κυριαρχίας κράτους και κεφαλαίου.

Κάτω από τις συνθήκες αυτές που διαμορφώνονται, επιβάλλεται η ανάπτυξη ενός **κοινωνικού κινήματος αντίστασης**, που θα είναι σε θέση να δώσει δυναμική απάντηση στις μεθοδεύσεις του κράτους προς την κατεύθυνση της εφαρμογής ενός διεθνοποιημένου σχεδίου καταστολής και να συμπαραστέκεται σε όσους δέχονται την ωμή καταστολή και τρομοκρατία του κράτους, εκφράζοντας τη **διεθνιστική του αλληλεγγύη** (ας μην ξεχνάμε ότι η υπόθεση της έκδοσης του Παλαιστίνιου αγωνιστή Χαμντάν -Ρασίντ- στις ΗΠΑ εκκρεμεί).

**ΤΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΑΣΥΛΟ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΚΡΑΤΙΚΗ ΕΠΙΧΟΡΗΓΗΣΗ ΑΛΛΑ ΚΑΤΑΚΤΗΣΗ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΠΟΥ ΑΝΤΙΣΤΕΚΕΤΑΙ ΣΤΗΝ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ ΤΟΥ. ΧΩΡΙΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΟΙ ΑΠΕΛΑΣΕΙΣ ΤΩΝ ΤΟΥΡΚΩΝ ΚΑΙ ΚΟΥΡΔΩΝ ΑΓΩΝΙΣΤΩΝ ΘΑ ΣΥΝΕΧΙΖΟΝΤΑΙ.**

να. Η ANCITEL, αυτό είναι το όνομα, είναι μια εταιρία που συστάθηκε από την ANCI σε συνεργασία με το SIP (το δικό μας ΟΤΕ), με την CERVED (Εθνικό Ίδρυμα Πληροφορικής των Εμπορικών Επιμελητηρίων), με το IPACRI (Ινστιτούτο για την αυτοματοποίηση των Ταμειευτηρίων) και με την ACI. Ο Ρικάρντο Τρίγκλια, πρόεδρος της ANCI, βεβαιώνει ότι η ANCITEL θα ανοίξει το δρόμο σε ένα σχέδιο πληροφοριοποίησης των τοπικών φορέων του Νότου που, χάρη στην προβλεπόμενη χρηματοδότηση από τον νόμο 64 (αναμορφωτικό της έκτακτης παρέμβασης), θα προωθηθεί σε συνεργασία με το FORMEZ και το ISTAT. Οι φαινομενικοί στόχοι της ANCITEL είναι: η επινόηση, ο σχεδιασμός και η διαχείριση των πληροφορικών συστημάτων και των τηλεματικών υπηρεσιών προς χάρη των τοπικών αυτονομιών. Η έρευνα, η μελέτη και η ανάλυση της εισαγωγής των τεχνολογιών για την επεξεργασία των πληροφοριών στους τοπικούς οργανισμούς.

Στην πραγματικότητα ο πολίτης θα βλέπει όλο και πιο καταπατημένη την προσωπική του ζωή. Θα είναι εποπτευόμενος, παρακολουθούμενος, συμβουλευόμενος, κατευθυνόμενος, με τον καθορισμένο σκοπό να εξουδετερωθεί η προσωπικότητά του και η κριτική του ικανότητα και με έξυπνο τρόπο να τον κάνουν να πιστέψει ότι όλα αυτά είναι επιθυμητά και ηθελημένα από τον ίδιο.



Ένα σχέδιο εκμηδένισης του νου στο οποίο οφείλουμε να αντιταχθούμε σταθερά, κάνοντας επίθεση σ' αυτά τα κέντρα ελέγχου και συλλογής δεδομένων. Είναι ακριβώς αυτές οι μικροδομές της βάσης που κάνουν την πιο καθοριστική δουλειά, της επιλογής και επισήμανσης των 'κακών ατόμων' όντας κατευθείαν συνδεδεμένες με την αστυνομία και είναι δυνατόν και σχετικά εύκολο να χτυπήσεις τους τοπικούς οργανισμούς, τα USSI, τα συμβούλια της ζωής και της γειτονιάς, τα κέντρα επαναφοράς των τοξικοεξαρτημένων κλπ., όπου είναι δυνατόν να ιδιοποιηθείς εκείνες τις πληροφορίες που κάθε ανταγωνιστής θα έπρεπε να ξέρει για να γνωρίσει καλύτερα

συνέχ. στη σελ. 6

συνέχ. από τη σελ. 5

τον εχθρό και να τον ζειρωπώσει από τις κρυψώνες του.

### Η πληροφορική και οι επινοήσεις της για τη βελτίωση του ελέγχου

Η SGS μικροηλεκτρονική του γκρουπ STEI ήδη συγχωνευμένη στην THOMSON στο πεδίο των ημιαγωγών, εισβάλλει στη γαλλική αγορά με τις "νοήμονες" μαγνητικές κάρτες, έναν παραγωγικό τομέα που αποδίδει δισεκατομμύρια στο γκρουπ BULL, το οποίο τον προηγούμενο χρόνο πούλησε 5 εκατομμύρια κομμάτια. Η SGS του Πασκουάλε Πιστόριο, αποφάσισε να δημιουργήσει μια δικιά του θυγατρική στην LA CIOTAT (Γαλλία) της οποίας διευθυντής θα είναι ο Μαρκ Λέσους, πρώην διευθυντής της SGS.

Η αρχή της "νοήμονας" μαγνητικής κάρτας είναι αρκετά απλή: πέρα από την παραδοσιακή μαγνητική λωρίδα, που χρησιμεύει για την ταυτοποίηση της κάρτας, το καινούριο προϊόν περιέχει έναν μικροπρωτοέσορα που μπορεί να αποθηκεύσει δεδομένα, απομνημονεύοντας ονόματα και κώδικες. Παρουσιάζεται ως μια μεγαλύτερη ασφάλεια για τον χρήστη της Τράπεζας, επειδή με την διάδοση των καρτών BANCONAT (που χρησιμοποιούνται και σαν πιστωτικές κάρτες σε καταστήματα, εστιατόρια, ξενοδοχεία κλπ), αναλογικά αυξήθηκαν οι ηλεκτρονικές κλοπές. Ο ιδιοκτήτης της μαγνητικής κάρτας BANCONAT θα μπορεί έτσι, χάρη σ' αυτόν τον μικροπρωτοέσορα, να εκτυπώσει στην κάρτα έναν προσωπικό κώδικα, που θα καταστήσει δύσκολο οποιοδήποτε εγχείρημα πραγματοποιούμενο από αγνώστους.



Αυτή είναι μόνο μια όψη της εφαρμογής αυτού του μικροπρωτοέσορα, η πιο φανερή και η πιο "χρήσιμη", μα ας δοκιμάσουμε να φανταστούμε την εφαρμογή του σε μια ταυτότητα, όπως θα είναι για παράδειγμα το ευρωπαϊκό δίπλωμα του '92. Στην Δ. Γερμανία το είχαν ήδη δοκιμάσει πριν δύο χρόνια, εφοδιάζοντας τους πολίτες με ένα μαγνητικό δίπλωμα στο οποίο αποθηκεύονταν δεδομένα που αφορούσαν τους τίτλους (τις μετακινήσεις τους, τις οδικές παραβάσεις κλπ.), για να τα χρησιμοποιήσουν σε κάθε ενδεχόμενη πράξη καταστολής και ελέγχου. Μα συνέβησαν τόσες πρωτοβουλίες διαμαρτυρίας με σχετικά συμποτάζ των ίδιων των διπλωμάτων, που η κυβέρνηση έπρεπε να υποχωρήσει. Το σχέδιο λοιπόν παραμερίστηκε προς το παρόν.

Τώρα χάρη στην SGS και στον μικροπρωτοέσορά της, θα μπορούμε να έχουμε όλοι καινούρια διπλώματα μαγνητικά και νέες ταυτότητες μαγνητικές, στα οποία θα μπο-

ρούν να είναι καταχωρημένα εκτός από τα αναγραφικά μας στοιχεία, όλες μας οι παραβάσεις μέχρι τα πιο ευτελή ελαττώματά μας και τα "αδικήματά" μας: όλα τα πράγματα που θα μπορούσαν να είναι χρήσιμα στον εξακριβωτή, αλλά των οποίων η κωδικοποίηση θα είναι εντούτοις άγνωστη στους άμεσα ενδιαφερόμενους.

Ένα άλλο παράδειγμα της χρήσης της μαγνητικής κάρτας που εφαρμόζεται για τον έλεγχο του ατόμου μας το παρέχουν μερικά σχολεία της Νάπολι και της επαρχίας, όπου εδώ και τέσσερα χρόνια (π.χ. στο τεχνικό Ινστιτούτο 'GIORDANI') είναι σε ισχύ μαγνητικές κάρτες για όλους, με φωτογραφία και αριθμό μητρώου, που παραδίδονται στους μαθητές τη στιγμή της εγγραφής, αντικαθιστάμενες προσωρινά (όταν το άνοιγμα της πόρτας εισόδου παρουσίαζε κάποια ελαττώματα) από ένα σύστημα με τηλεκάμερες που παρακολουθούν τον μεγάλο διάδρομο της εισόδου και τα εργαστήρια, για να μεταδώσει στην ειδική αίθουσα MONITOR τους ενδεχόμενους παρείσαντους, χωρίς την κάρτα στο γιανιά τους. Στους θυρωρούς, που στην περίπτωση έγιναν μπάτσοι, εμπιστεύτηκαν το έργο να μπλοκάρουν, να εξακριβώνουν και να κυνηγάν τα "ύποπτα" άτομα, όταν δεν ειδοποιείται το 113 (η αστυνομία).

Ο συστηματικός έλεγχος του μαθητή, δεν σταματά όμως σε λίγες κλειστές αίθουσες, δεδομένου ότι μεταξύ ενός τομέα και ενός άλλου της σχολής υπάρχουν κάγκελα και σιδεριές που είναι δυνατόν να περάσεις μόνο εισάγοντας την κάρτα στην ειδική σχισμή. Μ' αυτόν τον τρόπο, χάρη στην εφαρμοσμένη τηλεματική στην διαχείριση του σχολικού ελέγχου, οι λειτουργοί του Ινστιτούτου μπορούν να παρακολουθούν όλες τις μετακινήσεις των μαθητών.

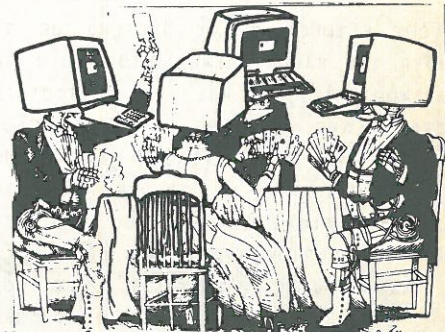
Στην επαρχία ίδια κατάσταση για μικρές και μεγάλες σχολές. Ένα αστικό σκηνικό καταδυναστευτικό, θεωρούμενο απαραίτητο μόνο από τους διαχειριστές της τάξης, αλλά απωθούμενο από τους μαθητές που δεν αισθάνονται ευχάριστα να κατασκοπεύονται συνεχώς σε κάθε τους κίνηση. Στο κλασσικό Λύκειο 'V. IMBRIANI' του Πομιλιάνο ντ' Αρκο π.χ., η μαγνητική κάρτα δεν λειτουργεί, αλλά όχι για τεχνικούς λόγους: κάποιος κατάφερε να διεισδύσει μέχρι τα γραφεία της γραμματείας και αφού την γέμισε με αρκετή βενζίνη, της έβαλε φωτιά προκαλώντας μια βίαιη έκρηξη και το γκρέμισμα δυο μεσότοιχων.

Είδαμε πως προοδευτικά περνάνε ορισμένες εφαρμογές της ηλεκτρονικής στο πεδίο του κοινωνικού ελέγχου γενικά και εκείνο του σχολικού μ' αυτά τα τελευταία παραδείγματα, πεδίο που εκτελεί καθήκοντα σχεδίου-πilotού για να παρεισάγει στον μαθητή την συνήθεια να ανέχεται αυτούς τους σιωπηρούς επόπτες. Αλλά είδαμε επίσης ότι δεν είναι όλοι διατεθειμένοι να προσαρμοστούν παραμένοντας παθητικοί. Είμαστε αρκετά μακριά από τα πληροφορικά συμποτάζ των αμερικάνων 'HACKERS', αλλά το σημαντικό είναι να μην ναρκώνεται η συνείδηση και οι απόπειρες να καταστραφεί όλο αυτό που είναι εξουσία και έλεγχος να επεκταθούν και στον κόσμο των μικροκυκλωμάτων.

### Οι «hackers» μεταξύ δολιοφθοράς και παιχνιδιού

Η μεγάλη διάδοση των PERSONAL COMPUTER στις μικρές και μεγάλες εταιρίες, επιτρέπει σ' ένα μεγάλο αριθμό ατόμων να εισχωρήσει σε αρχεία πληροφοριών που πριν ήταν πολύ πιο απλό να προστατευτούν. Αλλά, όπως είναι γνωστό, κάθε πράγμα έχει και το αντίτιμό του και έτσι επιτυγχάνοντας ένα ανώτερο και πιο πολύπλοκο στάδιο χρήσης των PERSONAL COMPUTER και αυξάνοντας σημαντικά τις δυνατότητές τους με την σύνδεσή τους σε γραμμή αυξήθηκαν κάθεται και οι κλοπές δεδομένων και τα συμποτάζ, χάρη σε "ιούς" κάθε είδους, ειδικά στις ΗΠΑ.

Οι 'HACKERS' (έτσι ονομάστηκαν), δρουν ως επί το πλείστον την νύχτα, όταν είναι πιο δύσκολο να αντιληφθούν τις παρεισφρήσεις τους και με μεγάλη ικανότητα κίνησης στους λαβύρινθους των μικροκυκλωμάτων διεισδύουν στις ηλεκτρονικές μνήμες των "εγκεφάλων" που προστατεύουν την εθνική ασφάλεια, των στρατευμάτων ή της οικονομίας, πέρνοντας στην κατοχή τους πληροφορίες ζωτικής σημασίας και επιθυμητά βιομηχανικά μυστικά.



Μερικοί διασκεδάζουν μολύνοντας τις μνήμες επεξεργαστών με θανατηφόρους ιούς ικανούς να μπλοκάρουν, κάποτε και ανεπανόρθωτα, χιλιάδες τερματικά και συστήματα σύνδεσης με κέντρα αποφάσεων ή επιστημονικά, όπως συνέβη πρόσφατα σε δυο νοσοκομεία του Μίτσιγκαν, όπου ένας ιός διείσδυσε στα κομπιούτερ αναπαραγόμενος ταχύτατα και επιφέροντας σοβαρές ζημιές στις μνήμες των επεξεργαστών.

Μερικές φορές αρκεί να ντυθείς με ρούχα από νάυλον για να καταστρέψεις οποιοδήποτε μικροτσίπ.

Στη Ν. Υόρκη οι 'HACKERS' δημοσιεύουν και ένα περιοδικό, το '2600', που εξηγεί με τρόπο εξειδικευμένο, πώς να μεταθέσεις την σειρά των λέξεων του κώδικα, που απαγορεύουν να τρυπώσεις μέσα στα κομπιούτερ και διδάσκει, πώς δημιουργείται ένας ιός ικανός να μπλοκάρει για κάποιο χρονικό διάστημα έναν επεξεργαστή. Για παράδειγμα στο τελευταίο τεύχος εξηγεί, πώς να κατέβεις στους υπονόμους της πόλης για να ακολουθήσεις τα καλώδια που συνδέουν τα τηλεφωνικά κέντρα και να έρθεις σε επαφή καταχρηστικά μ' όλο τον κόσμο καταφέροντας να παρεκλίνεις επικοινωνίες και να παρακωλύσεις μηνύματα.

Στη Δ. Γερμανία οι 'HACKERS' έχουν ένα κλαμπ, το 'CHAOS COMPUTER CLUB' στο Αμβούργο, στο οποίο απασχολούνται ανάμεσα και σ' άλλα πράγματα, για να βρουν το σωστό κλειδί για να πληρώνονται τα τηλεφωνικά τους έξοδα από κάποια μεγάλη επι-

Στις αρχές της δεκαετίας που δια-  
νούμε η Πολωνία, ήταν στο προσκήνιο  
της πολιτικής σκηνής, εξαιτίας των  
στην πλειοψηφία τους- δυναμικών απερ-  
γιακών κινητοποιήσεων.

Όλη αυτή η αναταραχή αναγκάζει την  
εξουσία να επιβάλλει στρατιωτικό νόμο.  
τότε εμφανίζεται στο προσκήνιο ο γνω-  
στός μετέπειτα σ' όλους, στρατηγός Για-  
ρουζέλσκι. Ο αγώνας των Πολωνών εργα-  
ζομένων συνεχίζεται τα επόμενα χρόνια,  
άλλες φορές με μακροχρόνιες δυναμικές  
κινητοποιήσεις, που διαλύονται από τις  
δυνάμεις καταστολής και άλλες φορές με  
ολιγοήμερες απεργίες ή καταλήψεις των  
εργοστασίων.

Σήμερα μετά από οκτώ χρόνια στρατιω-  
τικού νόμου, το αποτέλεσμα είναι, να  
παζαρεύεται ο αγώνας των εργαζομένων  
από την ηγεσία της Αλληλεγγύης και τε-

εργαζόμενους, έγινε με προοπτική να  
κλιμακωθούν και να συντονισθούν οι  
αγώνες του Πολωνικού λαού.

Η "αναγνώριση" της Αλληλεγγύης, σαν  
ανεξάρτητο συνδικάτο, έρχεται μετά από  
πιέσεις που δέχεται η κυβέρνηση του  
Κομμουνιστικού κόμματος της Πολωνίας.  
Αυτό συμβαίνει το Νοέμβριο του '80. Η  
Σοβιετική Ένωση κοιτάζοντας τις πολι-  
τικές εξελίξεις στην Πολωνία μιλάει,  
όπως κάνει πάντα σ' αυτές τις περιπτώ-  
σεις, για αντισοσιαλιστικές ομάδες που  
δρουν στην Πολωνία κάτω από την καθο-  
δήγηση ιμπεριαλιστικών δυνάμεων της  
Δύσης. Ο υπόλοιπος χρόνος μέχρι την  
επιβολή του στρατιωτικού νόμου, Δεκέμ-  
βριος του '81, περνά μέσα σε αναταρα-  
χή, συγκρούσεις μεταξύ εργαζομένων και  
δυνάμεων καταστολής (στρατό - αστυνο-  
μία), γενικές απεργίες, απεργίες μεμονω-  
μένων συνδικάτων, οι οποίες στο τέ-  
λος γενικεύονται. Στο χρόνο αυτό και  
συγκεκριμένα στο συνέδριο της Αλληλεγγύ-  
γής το Σεπτέμβριο του '81, ο Βαλέσα

και για να σταματήσουν οι κινητοποιή-  
σεις, ώστε να επιβληθεί η τάξη του  
κράτους. Γίνονται συλλήψεις ηγετικών  
στελεχών της Αλληλεγγύης, επειδή θεω-  
ρούνται υπαίτιοι όλων των γεγονότων  
που δημιουργούνται στην Πολωνία. Σιγά-  
σιγά όμως αρχίζει πάλι η κλιμάκωση των  
απεργιακών κινητοποιήσεων. Πολλές από  
τις κινητοποιήσεις (απεργίες, διαδηλώ-  
σεις, καταλήψεις) καταλήγουν σε σύ-  
γκρουση με την αστυνομία.

Έτσι κυλούν τα επόμενα χρόνια, μέ-  
χρι που στη Σοβιετική Ένωση ανεβαίνει  
στην εξουσία ο Μ. Γκορμπατσώφ, ο  
οποίος εμφανίζεται σαν μεταρρυθμιστής  
σε κοινωνικό και πολιτικό επίπεδο, με  
τόσο φιλελεύθερες απόψεις, που έχουν  
ως αποτέλεσμα να αρχίσει μια αλλαγή  
στην αντιμετώπιση των προβλημάτων που  
υπάρχουν στις χώρες του συμφώνου της  
Βαρσοβίας.

## ΠΟΛΩΝΙΑ:

## ΖΗΤΩ Η ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΗ ΚΑΤΩ Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

λικά να πουλιέται (σαν καταναλωτικό  
προϊόν) στους δήμευς της εργατικής  
τάξης, με αντάλλαγμα τις φιλοδοξίες  
κάποιων ηγετίσκων στυλ Βαλέσα, οι  
οποίοι βλέπουν το όνειρό τους να πραγ-  
ματοποιείται, δηλαδή να αναρριχηθούν  
στην κορυφή της ιεραρχίας, ξεχνώντας  
οτιδήποτε από το παρελθόν, καταπατώ-  
ντας το όνειρο όλων αυτών των ανθρώ-  
πων (άλλωστε πάντα έτσι δεν γίνεται με  
τέτοιου είδους "υποκείμενα";).

Ας δούμε όμως, μερικές σημαντικές  
στιγμές από το '80 μέχρι σήμερα, ώστε  
να σκιαγραφήσουμε τη δεκαετία που σχε-  
δόν πέρασε.

Τα πιο τρανταχτά γεγονότα του πολω-  
νικού ζητήματος στα χρόνια που πέρασαν  
και για τα οποία μας πληροφόρησε ο  
τύπος είναι: η ίδρυση του συνδικάτου  
της Αλληλεγγύης, η επιβολή του στρα-  
τιωτικού νόμου και τέλος στις μέρες  
μας, η συνεργασία μελών της ηγεσίας  
της Αλληλεγγύης στην κυβέρνηση συνερ-  
γασίας με το Κομμουνιστικό κόμμα της  
Πολωνίας και άλλων κομμάτων.

Τον Αύγουστο του 1980 αναγνωρίζεται  
από την πολωνική κυβέρνηση η ύπαρξη  
ελεύθερου συνδικάτου στην Πολωνία. Αυ-  
τό φυσικά, είναι καρπός των αγώνων,  
των προηγούμενων χρόνων, των Πολωνών  
εργαζομένων και του μεγάλου απεργιακού  
κύματος που ξέσπασε τον προηγούμενο  
μήνα, τον Ιούλιο.

Το Σεπτέμβριο του ίδιου χρόνου  
ιδρύεται το συνδικάτο της Αλληλεγγύης.  
Η Αλληλεγγύη αποτελείται από αντιπρο-  
σώπους 35 ανεξάρτητων συνδικάτων.  
Πρόεδρος της Αλληλεγγύης εκλέγεται ο  
Λέχ Βαλέσα. Μέχρι τη στιγμή της ίδρυ-  
σης του συνδικάτου της Αλληλεγγύης,  
κάθε συνδικάτο που υπήρχε και δρούσε  
ήταν ανεξάρτητο. Η σκέψη και η πραγ-  
ματοποίηση δημιουργίας ενός συνδικάτου  
σε εθνικό επίπεδο από τους Πολωνούς

κατηγορείται για ρεφορμισμό και ότι  
δεν λειτουργεί σύμφωνα με τις αποφά-  
σεις που παίρνονται από το συνδικάτο.  
Οι κατηγορίες δεν τον κλονίζουν όμως  
από την προεδρία, και έτσι επανεκλέ-  
γεται πρόεδρος του συνδικάτου.

Τον επόμενο μήνα, Οκτώβριο, γίνεται  
πρωθυπουργός της Πολωνίας ο στρατηγός  
Γιαρουζέλσκι. Το Δεκέμβριο, ο Γιαρου-  
ζέλσκι ζητάει από τη Βουλή να ψηφιστεί  
η επιβολή έκτακτων μέτρων στη χώρα.  
Μετά από μερικές μέρες στις 12 προς 13  
Δεκέμβρη επιβάλλεται στρατιωτικός νό-  
μος στην Πολωνία. Στους δρόμους των  
πολωνικών πόλεων αντηχούν οι ερπί-  
στρες των τανκς.

Την περίοδο της δικτατορίας, ότι  
είχε κατακτηθεί, δεν είχε πια καμιά  
ισχύ. Όποιος αντιδρά, συλλαμβάνεται  
και ξυλοκοπείται από το στρατό και την  
αστυνομία. Τα μέσα μαζικής ενημέρωσης  
σε κάθε δελτίο ειδήσεων αναφέρουν και  
μερικές ακόμα απαγορεύσεις.

Η Σοβιετική Ένωση, αυτή τη φορά,  
δεν επέλεξε για τη επιβολή του νόμου  
και της τάξης, φόρμουλες του παρελθό-  
ντος (Ουγγαρία '56, Τσεχοσλοβακία '68).  
Στην Πολωνία ακολούθησε μια πιο πονηρή  
πολιτική. Από τη μια στηρίζει τον  
στρατηγό Γιαρουζέλσκι και την επιβολή  
του στρατιωτικού νόμου και από την άλ-  
λη θέλει να προλάβει μια ίσως γενικό-  
τερη και άγρια εξέγερση του Πολωνικού  
λαού.

Με την επιβολή του στρατιωτικού νό-  
μου, η Αλληλεγγύη περνά αυτόματα στην  
παράνομη. Στις αρχές υπάρχει έντονη  
αστυνόμευση και καταστολή. Όλα αυτά  
για εκφοβισμό, για να υπάρξει ησυχία

Όλες αυτές οι αλλαγές δεν αφήνουν  
απ' έξω την Πολωνία, όπου ήδη είναι  
φανερό, μετά από έξι χρόνια, ότι ο  
στρατιωτικός νόμος δεν μπορεί να φέρει  
την τάξη που επιζητούσαν οι εξουσια-  
στές της Πολωνίας. Το μόνο που τους  
έμεινε, βλέποντας τα πράγματα να  
πηγαίνουν από το κακό στο χειρότερο γι'  
αυτούς, ήταν να υιοθετήσουν χωρίς  
δέυτερη κουβέντα την τακτική Γκορμπα-  
τσώφ. Άλλωστε θα την ακολουθούσαν, αν  
όχι εκείνη τη στιγμή, θέλοντας και μη  
μετά από μερικά χρόνια, αφού θα ήταν  
θέλημα του μεγάλου Αδελφού, της Ρω-  
σίας.



Έτσι, ενώ οι εργάτες συνεχίζουν  
τους απεργιακούς αγώνες, η ηγεσία της  
Πολωνίας έρχεται σε επαφή με τους ηγέ-  
τες της Αλληλεγγύης. Το αποτέλεσμα,  
(ενώ πριν από μερικά χρόνια αυτοί οι  
"κύριοι" υπεράσπιζαν τους αγώνες για  
αυτοδιαχείριση, εργατικό έλεγχο, εργα-  
τικά συμβούλια), σήμερα είναι να μιλά-  
νε για μεταρρυθμίσεις όπως αυτές του  
Γκορμπατσώφ.

συνέχ. από τη σελ. 1

σαν. Ήσ'αυτά τα χρόνια συντελείται όχι μόνο ο υποτονισμός της πολιτικής διαφοράς αλλά ταυτόχρονα και η διάχυση του τρόπου ζωής που η κάθε μία πρόβαλλε. Έτσι βλέπουμε τον Κνίτη με LACOSTE και MARLBORO, τη δε Δεξιά με νεολαϊά (ΟΝΝΕΔ) και "αντάρτικα" του Ρόμπερτ Ουίλλιαμς. Κάπου εδώ υπεισέρχεται και το ραντεβού του ΠΑΣΟΚ με την ιστορία. Ήταν ο αναγκαίος τρίτος πόλος που άμβλυσε όχι μόνο πολιτικά αλλά και κοινωνικά τις παραδοσιακές αντιθέσεις. Ήταν ο πόλος όπου η ιδιωτικοποίηση, η κατανάλωση, το μικροσυμφέρον και ο φιλοτομαρισμός, στοιχειά συγκρότησης της μικροαστικής προσωπικότητας, γίνονται οι κυρίαρχες κοινωνικές αξίες. Στην κοινωνία πια "παράγεται" σαν κυρίαρχος τύπος ανθρώπου, ο σύγχρονος μικροαστός για τον οποίο η συμφερολογιστική και διακριτική διαφωνία του με τη χούντα κατοχυρώνεται για αντιστασιακός αγώνας. Η επίφαση προοδευτικής - συντηρητικής εξυπηρετεί πια ΜΟΝΟ ΜΙΚΡΟΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΚΑΙ ΨΗΦΟΘΗΡΙΚΕΣ ΣΚΟΠΙΜΟΤΗΤΕΣ.

Από το '85 και μετά (άνοδος του Γκορμπατσώφ στην ηγεσία του Κρεμλίνου) οι διαχωριστικές γραμμές αρχίζουν να αμβλύνονται ακόμη πιο πολύ αφού αλλάζει το σκηνικό σε παγκόσμια κλίμακα. Η σύγκληση των δυο υπερδυνάμεων που φτάνει μέχρι τη σύγκληση CIA-KGB για την καταπολέμηση της τρομοκρατίας και η συστηματική αναδιάρθρωση και ο επαναπροσδιορισμός του σοβιετικού μοντέλου ανάπτυξης με τάσεις κοινωνικοπολιτικής φιλελευθεροποίησης (περεστρόικα), έχει άμεση αντανάκλαση και επίδραση στον μέχρι πρότινος παραδοσιακό τρόπο σκέψης της Αριστεράς. Έτσι από τη μια η Ρωσία είναι αποφασισμένη να μπει για τα καλά στο παιχνίδι της τεχνολογικής κυριαρχίας, έστω και αν χρειαστεί να κατεβάσει στρατό (βλ. εθνικιστικές ταραχές), από την άλλη το ΚΚΕ παρατάει το σοσιαλισμό, την κατεύθυνση στο σοσιαλισμό (στάδια σε μια δεκαετία, πάνε μια βόλτα στο σταθμό και αλλάζουν θεωρία) και γίνεται Συνασπισμός της Προόδου με κατεύθυνση για μια προοδευτική κυβέρνηση συνεργασίας, χωρίς σφυροδρέπανα και αστέρια αποφασισμένο να ακολουθήσει τους ιδεολογικούς του πατρώνες. Απ'αυτή τη σκοπιά η ΕΑΡ πρωτοτύπησε και δίκαια κατέχει τη γραμματεία του Συνασπισμού.

Έτσι στις 18 Ιούνη γίνεται αυτό που έπρεπε να γίνει. Δεν ήταν μόνο η πολιτική βούληση των κομμάτων (Ν.Δ - Συνασπισμού) που σχημάτισε την "κυβέρνηση Ιζαννετάκη", αλλά ταυτόχρονα υπήρχε το κοινωνικό υπόβαθρο που δημιουργήθηκε επί ΠΑΣΟΚ και την έκανε αποδεκτή. Το παρελθόν των δυο παρατάξεων κοινωνικά νεκρωμένο είτε μέσα στην "ιστορία του ΚΚΕ" είτε μέσα στα αρχεία του κράτους και τους φακέλους, δεν έχει πια ούτε και την πολιτική χρησιμότητα που το συντηρούσε. Οι παλιοί θύτες και τα θύματα αποφασίζουν να συμπράξουν σε μια κυβέρνηση χωρίς μεσολαβητές. Εξάλλου ήταν οι μόνοι που μπορούσαν να σφραγίσουν τις "πληγές του παρελθόντος" δηλαδή τα εγκλήματα τους κατά χιλιάδων ανθρώπων που σύρθηκαν θέλαν δεν θέλαν σε μια διαμάχη για την νομή της εξουσίας. Κουτσά-στραβά οι ΕΑΜίτες επιτέλους κάθονται σε θέσεις που μονοπωλούσαν για δεκαετίες οι Χίτες, οι ταγματασφαλίτες και οι ιδεολογικοί τους απόγονοι.

Απέναντι σ'αυτή την εθνική αλλά και την παγκόσμια αναδιάρθρωση της κυριαρχίας τόσο η στάση του ΠΑΣΟΚ όσο και η διάσπαση της ΚΝΕ εντάσσονται στην παλαιοντολογία της. Ο δρόμος που άνοιξε η "κυβέρνηση Ιζαννετάκη" είναι αν όχι δαφνοστερωμένος τουλάχιστον ο πιο ομαλός για να διαβεί συναινετικά τις πύλες που χωρίζουν το κράτος από την κοινωνία, το άρμα του τεχνολογικού ελέγχου. Ούτε οι σκοπιμότητες ούτε οι προιστορικές ιδεολογίες φαίνονται ικανές να αναστείλουν, πόσο μάλλον να ανατρέψουν, αυτή την πορεία. Και τούτο γιατί, όποιος ξεκινά απ'την κυριαρχία είναι αναγκασμένος να καταλήξει σ'αυτήν. Κι όποιος επιζητεί μερίδιό της οφείλει να βρίσκεται στην κορυφή των εξελίξεων και όχι στις παρυφές του παρελθόντος της.

#### • Το κάψιμο των φακέλων σαν σύμβολο της νέας φιλοσοφίας των κυρίαρχων

Ασφαλώς δεν πρόκειται να ασχοληθούμε με το ποιοί φάκελοι κήκον, με το αν σταμάτησε στις 29 Αυγούστου το φακέλωμα, ή με το αν ήταν ή όχι σωστό όλο αυτό το χαρτί να ανακυκλωθεί για να μπορέσουν οι καταδότες και τα θύματα τους, να διαβάσουν από κοινού το νέο μπέστ σέλερ των εκδόσεων ΒΕΛΛ με χαρτί όχι τυ-

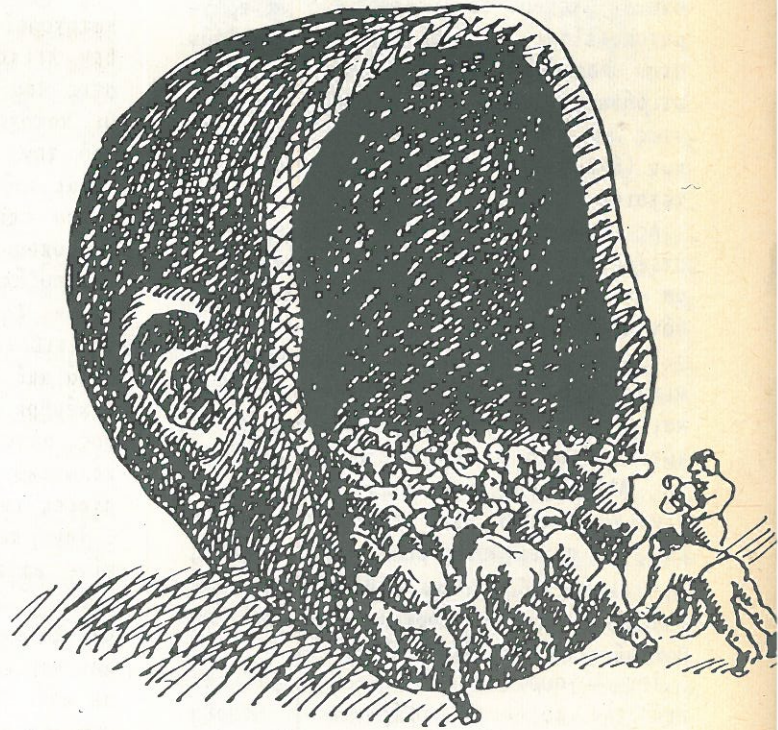
χαίο αλλά ιστορικό. Αυτά ανήκουν στους προβληματισμούς μικρών οικολόγων και ακίνδυνων για κάθε εξουσία μικροαστών.

Αν κάτι αξίζει να αναφέρουμε αυτό είναι ο **συμβολισμός** του καψίματος τους.

Στις 29 Αυγούστου αν κήκε κάτι, αυτό ήταν ο σαραντάχρονος διαχωρισμός ανάμεσα σε αριστερούς και δεξιούς, που όχι μόνο δεν εξυπηρετεί πια τίποτα αλλά ταυτόχρονα η διαιώνισή του θα απειλούσε να ταραξεί την ομαλή πορεία προς την τεχνολογική διοίκηση της κοινωνίας από το κράτος.

Ζούμε την εποχή της συναίνεσης που έχει γίνει και το κύριο ιδεολογικό πρόταγμα των κυρίαρχων. Το ΠΑΣΟΚ μπορεί να αναγνώρισε την Εθνική Αντίσταση αλλά δεν έπαυε να είναι μια μπάσταρδη αναγνώριση με διαιτητικά χαρακτηριστικά. Στις 29 Αυγούστου το παιχνίδι παίχτηκε χωρίς διαιτητές. Τόσο το κάψιμο των φακέλων όσο και η άρση των συνεπειών του εμφυλίου πολέμου αποτελούν το πιο γνήσιο δείγμα συναίνεσης που απαιτούν οι καιροί. Οι καιροί που έχουν καταληφθεί απ'τα αφεντικά.

Το τέλος των παλιών διαχωρισμών σημαίνει ταυτόχρονα και το τέλος των παλιών εκτονώσεων. Δηλαδή στις προηγούμενες δεκαετίες μια κρίση στο ένα σύστημα κυριαρχίας (Δυτικό μοντέλο ή σοσιαλιστικό μοντέλο) άνοιγε διάλους τόσο πολιτικούς όσο και κοινωνικούς για να αναζητηθεί η λύση στο άλλο σύστημα. Σήμερα πια το σύστημα κυριαρχίας τείνει να ομογενοποιηθεί με πρώτο παράδειγμα, από άποψη σπουδαιότητας, την Πολωνία (λόγω των όσων είχαν προηγηθεί σ'αυτή την χώρα από το 1956 μέχρι σήμερα). Συνεπώς οι κυρίαρχοι δεν ανήκουν πια στο ένα ή στο άλλο σύστημα κυριαρχίας αλλά σ'αυτό που τείνει να γίνει παγκοσμιότητα, στην κοινοβουλευτική δικτατορία του κεφαλαίου και του κράτους. Σ'αυτή την προοπτική τόσο η Δεξιά όσο και η Αριστερά κάνουν αποφασιστικά βήματα, βλέποντας πως είναι ο μόνος τρόπος για να παραμείνουν στο παιχνίδι της κυριαρχίας. Συνεπώς αυτό



που τους ενδιαφέρει πια, δεν είναι το ποιος είναι αριστερός ή δεξιός αλλά ποιος αμφισβητεί και πολεμά την κοινή εξουσία τους. Η κυβέρνηση Ιζαννετάκη έβαλε υποθήκη στο κράτος ολόκληρη την κοινωνία χωρίς παραδοσιακές ταμπέλες αλλά με σύγχρονες. Το κάψιμο των φακέλων είναι η πρώτη ύλη απ'την οποία θα αντλήσουν οι διωκτικές αρχές την φιλοσοφία των νέων τους καθηκόντων. Η **φιλοσοφία του καψίματος των φακέλων είναι αναντίρρητα η φιλοσοφία του ΕΚΑΜ** την πολιτική ευθύνη του οποίου περήφανα ανέλαβε το ΠΑΣΟΚ.

#### • Το τέλος των οραμάτων της Αριστεράς

Οι πέντε ως τώρα μήνες του "πρότυπου" αλλά και πρωτότυπου κυβερνητικού σχήματος πέρα απ'τις "παραξενιές" αλλά και τις αντιρρήσεις που προκάλεσε πραναγγέλουν την άλλη εποχή.

Αν θέλουμε να δώσουμε μια πιο ακριβή εικόνα της πολιτικής

σύγκλισης, που δεν σημαίνει απαραίτητα και συνεργασία, δεν έχουμε παρά να δούμε την αλλαγή πλευσης του ΚΚΕ και του Συνασπισμού. Η πρότασή του που είναι και ταυτόχρονα πρόταση εξουσίας, διαμηνύει τις σημαντικές αλλαγές στο χώρο της Αριστεράς.

**Κάποτε** η κριτική απέναντι στην στρατηγική του ΚΚΕ για την κατάληψη της εξουσίας με αστικά μέσα (κοινοβούλιο) και το 'ειρηνικό' πέρασμα στον σοσιαλισμό, συντηρούνταν από τις εξής αυταπάτες:

α) ότι κάτι τέτοιο ήταν δυνατό, λες και υπήρχε πουθενά στον πλανήτη χώρα που της επιβλήθηκε το μοντέλο του 'υπαρκτού σοσιαλισμού', χωρίς να έχει προηγηθεί εξέγερση για να ακολουθήσει το πραξικόπημα του κόμματος ή χωρίς να έχει προηγηθεί στρατιωτική επέμβαση.

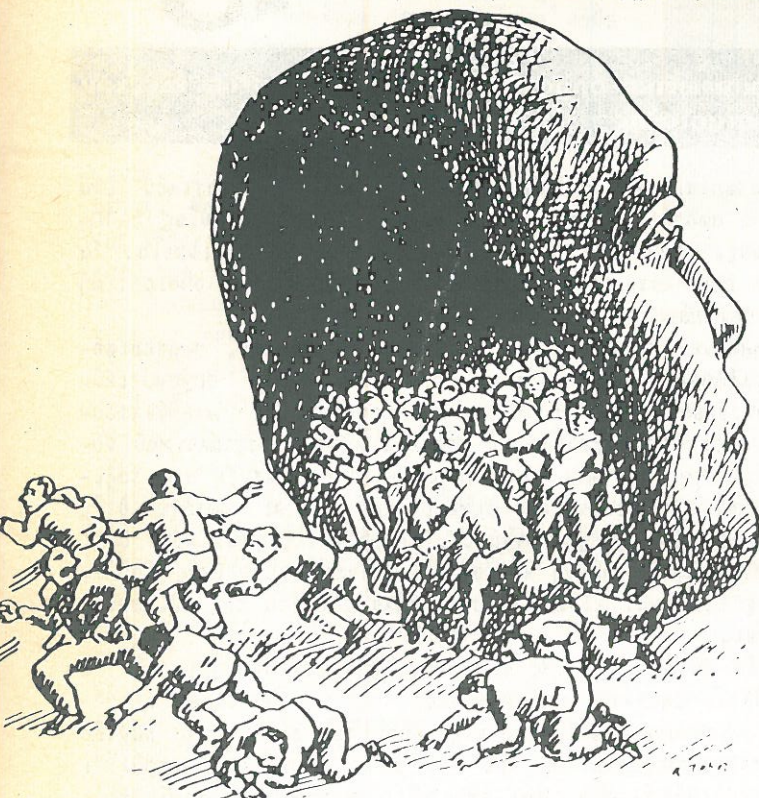
β) ότι το ΚΚΕ οραματίζονταν εντέλει, παρ' όλες τις 'δυσκολίες' των σταδίων, μια κοινωνία που θα καταργούσε την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο και τον καπιταλιστικό τρόπο παραγωγής που την δημιουργεί και την συντηρεί.

γ) ότι το σοβιετικό μοντέλο έστω και με 'λάθη', είναι το μέλλον της ανθρωπότητας εξ αντικειμένου και νομοτελειακά.

**Σήμερα** ακόμη κι αυτές οι αυταπάτες (που ήθελαν το ΚΚΕ με παρθενική ιστορία) χάσαν και το τελευταίο στήριγμά τους.

Η πρόταση του ΚΚΕ για μια 'προοδευτική κυβέρνηση ευρείας αποδοχής' έχει αντικαταστήσει όλα τα παλιά 'οράματα' του. Το μέλλον της ανθρωπότητας δεν είναι το σοβιετικό μοντέλο ανάπτυξης άρα και ο κομμουνισμός που θα ξεπηδούσε μέσα απ' αυτό, αλλά το καπιταλιστικό σύστημα. Αυτή είναι η πραγματική δήλωση πολιτικής μετάνοιας του ΚΚΕ, που αντανάκλα ταυτόχρονα και την γενική κρίση (πολιτική, κοινωνική, οικονομική) που έχει επέλθει στις χώρες του 'υπαρκτού σοσιαλισμού'.

Η πολιτική μετάνοια και η πολιτική σύγκλιση (ταυτολογία) συνίσταται στην οριστική αποδοχή του κυρίαρχου τρόπου παραγωγής



και αγοράς. Η διαφορά μεταξύ Ν.Δ.-Συνασπισμού και κατ' επέκταση ΠΑΣΟΚ κλπ, βρίσκεται πια στην εξωτερικότητα του συστήματος, ο πυρήνας του οποίου είναι κοινός και αδιαμφισβήτητος. Απ' αυτήν την σκοπιά η πολιτική της κυβέρνησης (πολιτικής διαχείρισης) είναι ο μόνος λόγος για τον οποίο ο Συνασπισμός μπορεί να κάθεται ακόμη στα αριστερά έδρανα της Βουλής.

#### • Η νέα αντιπολίτευση

Με όλα όσα πιο πάνω αναφέραμε ο ρόλος της αντιπολίτευσης με την παραδοσιακή έννοια έχει οριστικά τελειώσει, τουλάχιστον κοντοπρόθεσμα. Λέμε κοντοπρόθεσμα διότι η μόνη πραγματική αντιπολίτευση είναι αυτή των οικολόγων-εναλλακτικών οι οποίοι προς το παρόν δεν έχουν την εμβέλεια των Ευρωπαίων ομολόγων τους. Εδώ πρέπει να τονίσουμε ότι κάθε σύστημα κυριαρχίας είχε πάντα ανάγκη από μια **ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ** αντιπολίτευση γιαυτό οι εναλλακτικοί έχουν μέλλον, το οποίο μπορεί να συντομεύσει ένα δεύ-

τερο Ισέρνομπιλ ή και το πιο επικίνδυνο η ανάπτυξη ενός πιθανού κινήματος αντίστασης ενάντια στην επιθετική στρατηγική του κράτους και του κεφάλαιου το οποίο τελικά να εκτονωθεί σε εκλογικές εναλλακτικές αναμετρήσεις. Και λέμε το πιο επικίνδυνο, διότι ο εναλλακτισμός αν δεν αντιμετωπιστεί με υπευθυνότητα και ριζοσπαστισμό θα στρατοπεδεύσει ανεμπόδιστα **εντός** και όχι εκτός των τειχών της αντίστασης. Με ενδεχόμενη τη μέλλουσα κοινοβουλευτική ασυλία του εναλλακτισμού, τα ταξικά χαρακτηριστικά της αντιπολίτευσης του παρελθόντος γίνονται πια υπερταξικά και τούτο είναι σίγουρα κάτι τελείως καινούριο.

Τα κυριότερα από αυτά είναι η αντανάπτυξιακές θέσεις απέναντι στην 'αλόγιστη' βιομηχανική ανάπτυξη που προκάλεσε τεράστιες οικολογικές καταστροφές, η φιλειρηνική και αντιπυρηνική στάση απέναντι στην στρατιωτικοποίηση της πυρηνικής Ευρώπης και τέλος η προάσπιση των συνταγματικών ελευθεριών και ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

Οι ποδηλατοδρομίες, η χορτοφαγία, οι κατάληψεις σε γραφεία φίλων υπουργών, ο αντικαπιταλιστικός αγώνας, τα χάπενινγκ, η προστασία της χλωρίδας και της πανίδας κλπ, προτάσσονται ήδη σαν τα νέα όπλα της νέας αντιπολίτευσης, που τείνει να αντικαταστήσει τη μαχητικότητα του ταξικού αγώνα με πάρτυ και κάμπινγκ διαμαρτυρίας.

#### • Αν ο Μητσοτάκης γίνει Θάτσερ, εμείς θα γίνουμε ανθρακωρύχοι;

Το ότι η λιτότητα είναι λαίλαπα που θα σκεπάσει τον 'αττικό ουρανό' την επομένη των εκλογών, αυτό είναι περισσότερο από βέβαιο. Δεν χρειάζεται να επαναλάβουμε και μεις ποιά στρώματα θα τη χρεωθούν. Είναι αρκετή νομίζουμε η παράθεση χωρίς σχόλια, αποσπασμάτων από ομιλία του Κ. Μητσοτάκη, επίδοξου και πιθανού πρωθυπουργού, που αποκαλύπτει τα μέτρα επίθεσης του κεφαλαίου και της πολιτικής παράταξης που το εκπροσωπεί.

... θα προχωρήσουμε οπωσδήποτε σε ιδιωτικοποίηση. Είναι απαραίτητο. Και θα ελαττώσουμε τον κρατικό τομέα. Θα αναλάβουμε το κόστος, το πολιτικό κόστος μιας προσωρινής ανεργίας. Είναι αδύνατον να γίνει διαφορετικά...

...Και αν ακόμα επρόκειτο να πληρώσουμε με την αποτυχία μας στις επόμενες εκλογές, και πάλι πρέπει να κάνουμε αυτή την πολιτική, γιατί δεν υπάρχει άλλη πολιτική για την Ελλάδα...

...Προσωπικά, με ενδιέφερε πάντοτε ν' αποκτήσει η Ευρώπη πλήρη γνώση της ελληνικής πραγματικότητας...

...Και για να είμαι πιο σαφής, ο κίνδυνος θα μπορούσε να είναι πολιτικές απεργίες, εάν εφαρμόσουμε μια πολιτική τέτοια φιλελεύθερη που σε πρώτη φάση θα έχει και στοιχεία αντιδημοτικά. Πολιτικές απεργίες είναι δύσκολο να γίνουν, γιατί πρώτον, έχουμε κι εμείς το δικό μας φιλελεύθερο συνδικαλιστικό κίνημα, που είναι καλά οργανωμένο και που είναι δυνατό. Έχουμε ένα 20% με 50% ανάλογα ποσοστό μεταξύ των εργαζομένων. Και ήδη αυτό αποτελεί ένα **εμπόδιο** για πολιτικές απεργίες. Και δεύτερον, πιστεύω ότι η Αριστερά δεν θα επιδιώξει πολιτικές απεργίες στην πρώτη φάση. Θα δεχθεί ότι ο ελληνικός λαός εψήφισε ΝΔ'.

#### • Μας ακουμπάνε

Μετά την εκτέλεση του Παύλου Μπακογιάννη, ήρθε το πλήρωμα του χρόνου. Έτσι έχουμε: την επίσημη πρόσκληση των τρομοκρατικών οργανώσεων CIA, FBI, την υπόθεση 'Κοροβέση', την εξαγγελία από στόματος Μητσοτάκη για την ρητή υπόσχεση αντιτρομοκρατικού νομοσχεδίου, την δημιουργία αντιτρομοκρατικής ομάδας και την χρηματοδότηση με 3 δις για τεχνολογικό εξοπλισμό των διωκτικών αρχών. Παραθέτουμε αυτούσιο κείμενο που διαβάστηκε στις 20 Μαΐου το 1988, σε εκδήλωση της Επιτροπής Αναρχικών ενάντια στην κρατική καταστολή: την :

#### • Ι. Από το σχέδιο Μάρσαλ στο Δόγμα Σουλτς

Μετά το τέλος του Β' παγκοσμίου πολέμου η πολύπλευρη και πολυσύνθετη διαμάχη των εθνικών κρατών, βασισμένη πάνω στην ανεξέλεγκτη ελεύθερη αγορά και ελεύθερο ανταγωνισμό, καταρρέει αμετάκλητα. Η συσσώρευση και ο έλεγχος του πλούτου από τις δυο υπερδυνάμεις ΗΠΑ-ΕΣΣΔ ανέλαβε να υποκαταστήσει τις παλιές διαμάχες ανάγοντας τη δική τους σε κυρίαρχη.

συνέχ. από τη σελ. 9

Για το στρατόπεδο του λεγόμενου ανατολικού μπλόκ τα πράγματα ήταν σχετικά απλά. Η Ρωσία οργανώνει τις κατεχόμενες χώρες με βάση το στρατοκρατικό της μοντέλο ανάγοντας το κράτος σε μόνη εγγυήτρια δύναμη της κυριαρχίας της, με κυβερνήσεις ανδρείκελα του Πολιτμπρό. Αυτό επέβαλλε η ιδεολογία της δικτατορίας του προλεταριάτου και του προλεταριακού διεθνισμού.

Η ένταση του ψυχρού πολέμου με αντικομμουνιστικά παράγωγα δημιούργησε την ιδεολογία του "ελεύθερου κόσμου", του κόσμου της Δύσης (ΗΠΑ-Δ. Ευρώπη), που κάθε ανοιχτή επέμβαση στα εσωτερικά άλλων κρατών θεωρείται όχι μόνο αντιδενοντολογική αλλά και προσβλητική. Το σχέδιο Μάρσαλ, σχέδιο οικονομικής ανοικοδόμησης της Ευρώπης, αφήνει την τυπική πρωτοβουλία στις κυβερνήσεις και η κυριαρχία της Αμερικής, διακριτική και σχετική, μετονομάζεται σε βοήθεια.

# HELLAS ANTE PORTAS

Το επίπεδο βιομηχανικής ανάπτυξης, που ποιοτικά χαρακτηρίζεται απ' την άμεση συμμετοχή στην παραγωγική διαδικασία, έδινε στην Ευρώπη την δυνατότητα μιας σχετικής αυτονομίας στην διαχείριση της βοήθειας και στους λαούς την περηφάνεια της "εθνικής ανεξαρτησίας". Κι αυτό όμως όχι αφιλοκερδώς, παντού εγκαθίστανται οι αμερικάνικες πολυεθνικές, τα μονοπώλια και οι στρατιωτικές βάσεις.

Αυτό όμως που επέτρεπε η βιομηχανική κοινωνία ήρθε να το ανατρέψει η ζη τεχνολογική επανάσταση της κυβερνητικής, των κομπιούτερς και των ρομπότ. Αυτό που κυριαρχεί πια στην παραγωγική διαδικασία είναι η έμμεση ή μη συμμετοχή του ανθρώπου που δεν μπορεί πια να γνωρίζει όχι απλά τι παράγει αλλά και πως το παράγει. Η εποχή της ανάπτυξης και επέκτασης της βιομηχανικής παραγωγής περνά σε δεύτερη μοίρα δίνοντας την πρωτιά στην "ανθρώπινη χρησιμοποίηση των ανθρώπινων όντων", στον "έλεγχο" πάνω στα ζώα και τις μηχανές, όπως χαρακτηριστικά τιτλοφορούνται οι εργασίες του πατέρα της κυβερνητικής Νόρμπερτ Βίνερ, που αποτελούν τις θεμελιακές αρχές της πληροφορικής. Οι ανατροπές που συντελούνται στην εργασία και στην ηθική της, στην εκπαίδευση, στον δημόσιο τομέα, στην παραγωγή αγαθών, στις μέχρι τώρα δομές των κοινωνιών της Δ. Ευρώπης, συντελούνται για χάρη του Μεγάλου Αδελφού που απαιτεί απόλυτη τάξη σε μια κοινωνία που θα πρέπει να μάθει μόνο να κυριαρχείται. Κάτι τέτοιο όμως δεν μπορεί να γίνει χωρίς τα απαραίτητα μέτρα για την βίαιη αποδοχή της νέας πραγματικότητας. Οι ΗΠΑ αναλαμβάνουν τον ηγετικό ρόλο του απόλυτου ελέγχου ρίχνοντας το βάρος των επενδύσεων στην έρευνα και στο διάστημα και η Ευρώπη δεν έχει παρά να αποδεχθεί την πλήρη υποταγή της όχι απλά στον οικονομικό έλεγχο των ΗΠΑ αλλά στον απόλυτο έλεγχο που παρέχουν οι νέες τεχνολογίες των αμερικάνικων πολυεθνικών, από την NASA μέχρι την IBM. Προκειμένου λοιπόν να μην χάσουν το τρένο της νέας επανάστασης και μια θέση στον αυριανό χώρο της κυριαρχίας, οι ηγέτιδες δυνάμεις του Δυτικού κόσμου ξεπουλούν κάθε κορώνα που τους φόρεσε η βιομηχανική κοινωνία.

Οι επιταγές που επιβάλλουν οι ΗΠΑ δεν αργούν να υλοποιηθούν. Έτσι έχουμε:

α) ενίσχυση των κρατών

β) "πόλεμο κατά της τρομοκρατίας".

Τούτο απλά μεταφράζεται σε νομοσχέδια ελέγχου και ένταση της κρατικής καταστολής με νέες θεσμοθετήσεις στο όνομα της ένοπλης δράσης. Οι λαοί της Δ. Ευρώπης οφείλουν να υποταχθούν όπως οφείλει να υποταχθεί ότι κινείται πάνω στη γη. Η "τρομοκρατία" επιλέχθηκε σαν ο κατάλληλος παράγοντας διεύρυνσης και ενίσχυσης των δραστηριοτήτων των κατασταλτικών μηχανισμών προκειμένου να πετύχουν τα σχέδια κυριαρχίας των ΗΠΑ και των φερεφώνων τους. Ο συλλογισμός είναι απλός: "Με αφορμή την "τρομοκρατία" οι λαοί συνηθίζουν στα κατασταλτικά μέτρα. Τα

θεωρούν αναγκαία μέχρι που εδραιώνονται στις συνειδήσεις τους και αποκτούν κοινωνική αναγκαιότητα, ανάγονται σε κοινωνική σχέση. Το παιχνίδι της κυριαρχίας και του απόλυτου ελέγχου έχει πετύχει. Κάθε αντίσταση μπορεί να ονομαστεί τρομοκρατική". Αυτή είναι η ουσία του δόγματος Σούλτς που επί λέξει αναφέρεται:

"Αυτό που σε μια δοσμένη στιγμή μπορούσε να φανεί ότι ήταν πράξεις βίας, παράλογες ενέργειες και που πραγματοποιούνταν χωρίς σχέδιο, από εκτροχιασμένα άτομα φαίνεται τώρα κατά τρόπο πιο καθαρό. Έχουμε μάθει πως πριν απ' όλα η τρομοκρατία είναι τρόπος πάλης. Παντού όπου χτυπάει κατευθύνεται τις περισσότερες φορές εναντίον μας, εναντίον των δημοκρατιών, εναντίον των πιο ιερών αξιών και εναντίον των βασικών στρατηγικών μας συμφερόντων. Ενώ μπορούμε να ανταπεξέλθουμε σε έναν ολοκληρωτικό πυρηνικό πόλεμο με την ΕΣΣΔ δεν φαίνεται να μπορούμε στον ίδιο βαθμό να κοντράρουμε τις προκλήσεις των Συγκρούσεων Αδύνατης Εντάσης που μέρος τους αποτελεί και η τρομοκρατία".

Στη συνέχεια το νέο δόγμα, δόγμα κυριαρχίας αν θέλετε εισηγείται:

α) Ενίσχυση της ηγεμονίας των ΗΠΑ

β) Περιφρούρηση του συστήματος στις σφαίρες επιρροής

γ) Δημιουργία αντιανταρτικών ομάδων.

Μετά από αυτό η ΕΟΚ συστήνει την TREVI.

## • II. Η κοινωνική σημασία των θεσμοθετήσεων ελέγχου και καταστολής

Ένα κατασταλτικό νομοσχέδιο (π.χ. αντιτρομοκρατικό) ενώ φαίνεται να αφορά ένα πολύ μικρό κομμάτι της κοινωνίας 5-10-300 ένοπλους, στην ουσία του αφορά ολόκληρη την κοινωνία. Τα νομοσχέδια δεν καταστέλλουν απλά τις πράξεις, η ουσιαστική τους λειτουργικότητα είναι στην πρόληψη.

Τούτο σημαίνει ποινικοποίηση κοινωνικών σχέσεων, συμπεριφορών, αντιλήψεων, όδων κοινωνικής παρέμβασης, οργανωτικών κοινωνικών σχημάτων που μπορούν να θεωρηθούν ότι υποθάλλουν τις πράξεις του νομοσχεδίου. Η ασάφεια κάθε κατασταλτικού νομοσχεδίου γίνεται όλο και πιο σαφής με την ανάπτυξη της ταξικής πάλης και των κοινωνικών συγκρούσεων που οι πρωταγωνιστές τους συλλαμβάνονται σα χουλιγκάνοι, τρομοκράτες κλπ. Ποτέ όμως δεν ήταν επαρκής η φυσική καταστολή. Ένας σημαντικός τομέας του κράτους ήταν και είναι τα συστήματα ελέγχου της κοινωνίας που διαθέτει.

Στον τομέα αυτό η είσοδος των νέων τεχνολογιών καθιστούν το κράτος απόλυτο ελεγκτή της κοινωνίας, με τις αποθήκες πληροφοριών, τις χαρτογραφήσεις του πληθυσμού των πόλεων, τα ραντάρ ελέγχου, τους επεξεργαστές και ότι άλλο μπορεί να συμβάλλει στον τεχνολογικό έλεγχο. Και επειδή η πληροφορία καθίσταται απόλυτη αξία της μεταβιομηχανικής κοινωνίας, θεσμοθετούνται νέα μέτρα που διευκολύνουν την συλλογή πληροφοριών, έτσι ώστε η διαφυγή από το θεϊκό μάτι του κράτους να είναι σχεδόν αδύνατη.

## • Αντί επιλόγου

ΜΕΤΑ ΤΙΣ ΕΚΛΟΓΕΣ ΣΤΙΣ 5 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ Η ΕΛΛΑΔΑ ΘΑ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ ΠΡΟ ΤΩΝ ΠΥΛΩΝ. ΟΙ ΚΑΘΕΣΤΩΤΙΚΕΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ ΕΧΟΥΝ ΔΙΕΥΡΥΝΘΕΙ. Η ΣΥΝΑΙΝΕΣΗ ΕΙΝΑΙ Η ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ ΤΩΝ ΚΥΡΙΑΡΧΩΝ. Η ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΑ ΣΧΕΔΙΑ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗΣ ΕΙΝΑΙ ΟΤΙ ΠΙΟ ΖΩΝΤΑΝΟ ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΝΑ ΠΡΟΤΑΞΟΥΜΕ. ΕΙΜΑΣΤΕ Ο ΠΡΩΤΟΣ ΣΤΟΧΟΣ.

# ΜΕ ΑΦΟΡΜΗ ΤΗ ΣΥΝΑΥΛΙΑ ΤΩΝ PINK FLOYD

Αναμφισβήτητα, ο καπιταλισμός ανέκαθεν υποβίβαζε την τέχνη (εννοούμενη ως γνήσια και ελεύθερη, δηλαδή, απαλλαγμένη από τους όποιους κερδοσκοπικούς ή άλλους ιδιοτελείς προσανατολισμούς, οποιοσδήποτε άλλος ορισμός θα συνέθετε επικίνδυνη εξειδίκευση, συναισθηματική έκφραση του δημιουργού μέσω των έργων του, ως έκφραση και βίωση των επιθυμιών του)- πρόταγμα απαραίτητο και ακρογωνιαίος λίθος της ζωής ταυτόχρονα- σε τεχνική, μέσα στα πλαίσια της οποίας έχει τη δυνατότητα, πέρα από τα άμεσα οικονομικά ωφέλη που προσπορίζεται από την εμπορευματική της εκμετάλλευση, να προβαίνει σε μια διαδικασία που αποβλέπει στην ιδεολογική χειραγώγηση των δυναστευόμενων μια που κύριο συστατικό στοιχείο του σύγχρονου εξουσιαστικού-συγκεντρωτικού μοντέλου είναι (ταυτόχρονα των εκμεταλλευτικών οικονομικών προσανατολισμών) και ο πληρέστερος κατακερματισμός των ανθρωπίνων λειτουργιών και δραστηριοτήτων. Ως κυρίαρχος άξονας αυτής δίχως να είναι μοναδικός, λειτουργεί η ανάδειξη της ιδιότητας - αποκτημένης ειδικεύσεως σε αναγκαία συνθήκη για την πραγμάτωση των πόθων και ονείρων του ανθρώπου· κάθε έκφραση της ζωής, η παραμικρή πτυχή του καθημερινού βίου, αντιστοιχίζεται στην ανάλογη ιδιότητα και εισαγόμενη στη σφαίρα των μέτρων και σταθμών του κυκλώματος των ανταλλακτικών αξιών αλλοτριώνεται. Μάλιστα, στο μέτρο που διαμέσω της θεοποίησης της ιδιότητας ευνοείται κατάφορα ο κατακερματισμός των ανθρωπίνων δραστηριοτήτων σε όλες τις λειτουργίες, η ποθούμενη αυτοτέλεια του ανθρώπου εξοβελίζεται ' στο πυρ το εξώτερον' μέσα από τον ευνουχισμό των δυνατοτήτων του για πλήρη γεύση της ζωής στο σύνολό της. Επιπλέον, εφόσον η εμπειρία των λεγόμενων 'καλλιτεχνικών δραστηριοτήτων' στα κοινωνικοπολιτικά πλαίσια της υφιστάμενης κατάστασης μας περιορίζει είτε στο ρόλο του αμέτοχου θεατή, του παθητικού αποδέκτη ενός μη ανανεώσιμου μηνύματος, είτε σε εκείνον το μονοδιάστατο ρόλο (χωρίς το επίθετο να εξαντλεί τις εκφάνσεις του 'ζητήματος') του πομπού ερεθισμάτων, η αμοιβαιότητα της επικοινωνίας, δείγμα ελευθερίας και ισότιμης συμμετοχής στη διαμόρφωση της πραγματικότητας, καταλύεται πάραυτα και η 'τέχνη' ως φορέας της αποχύνωσης, ως κατευθυνόμενη μορφή υποδούλωσης εμφυσά στον σύγχρονο άνθρωπο την άρνηση της επιθυμίας να είναι μέτοχος του καθορισμού της τύχης του.

Βέβαια, όλα τούτα ήταν ήδη γνωστά καθώς αγόραζα το εισιτήριο των PINK FLOYD στο στάδιο. Τα κίνητρά μου δεν είχαν τίποτα να κάνουν ούτε με την τραγελαφικά έντονη προβολή του γεγονότος, την εμπορούμενη από πολιτικές καθεστωτικές σκοπιμότητες ('είμαστε σοσιαλιστές', δήλωναν βλακωδώς χαμογελώντας οι όψιμοι ρόκερς εναγκαλιζόμενοι με τη Μ. Μερκούρη λίγο πριν τις εκλογές), ούτε με μια προ-



σπάθεια να εντοπίσω στους εναπομένοντες FLOYD τα χαρακτηριστικά της άντερ-γκραουντ αμφισβήτησης, όπως αυτοί με θαυμαστή, ομολογουμένως, συνθετική ικανότητα απέδωσαν μέσα στις προ εικοσαετίας συνθήκες της γενικής αναταραχής. Αντίθετα, δεδομένου ότι τα ρεύματα της 'υποκουλτούρας' και του 'αντιθεάματος' μεταχειριζόμενα το ίδιο το θέαμα δίνουν την ψευδαίσθηση των προσπαθειών (μάταιες και ανούσιες στην πραγματικότητα) άρνησης της παρούσας τάξης πραγμάτων, αφού αδυνατούν να επιφέρουν τον απεγκλωβισμό μέσα απ' την καταστροφή του συνόλου του υπάρχοντος συστήματος (κι, έτσι, γίνονται μέσα καλλωπισμού του) αναζητούσα να επισημάνω την εξέλιξη της πορείας των στοιχείων εκείνων, τα οποία ευυπήρχαν στο έργο των PINK FLOYD, που, παρά τις αλλεπάλληλες αναιρέσεις που προέτασε η λειτουργία του συγκροτήματος στα καπιταλιστικά πρότυπα, σπερματικά και αμφισβητούμενα θα μπορούσαν να θέσουν τις βάσεις δημιουργίας ενός ανατρεπτικού φρονήματος (ακολουθώντας το δρόμο της αρνητικής απόρριψης και όχι της θετικής κατάργησης). Αληθινά, οι PINK FLOYD αποτελούν ένα τυπικό δείγμα του πνευματικού και ηθικού αδιεξόδου, στο οποίο κατεδίκασε ολόκληρη την ανθρωπότητα η επιβολή των εξουσιαστικών δομών και, συνεπώς, η φριχτή παραμόρφωση της αρχέγονης αξίας της Ελευθερίας. Τα τραγούδια τους εκφράζουν με αποπνικτική ποιητική δύναμη έναν κόσμο άβουλο, δίχως δυνατότητα λύτρωσης.

Έναν κόσμο που αποπνέει μια οσμή παρακμής και αποσύνθεσης. Συνειδητά ή ασυνείδητα οι PINK FLOYD τρέφονται από την παρακμή και την εκφράζουν. Και αυτό το στίγμα τους εμπεριέχει ένα αίτημα σωτηρίας, μιαν ολόψυχη εναγώνια αναζήτηση υγείας από τέσσερις ανθρώπους, που αρνούνται να δεχθούν την παρακμή και το σκοτάδι του θανάτου ως φυσιολογική κι αναπόφευκτη μοίρα του ανθρώπου. Το έργο των PINK FLOYD τονίζοντας τα νοσηρά χαρακτηριστικά της πραγματικότητας αρέσκειται στην ποιητική μορφοποίησή τους και στη διείσδυση στον προσωπικό κόσμο των βιωμάτων κι εμπειριών.

Όμως, δεν πρέπει ποτέ να ξεχνούμε, η αμφισβήτηση των PINK FLOYD δε σχηματοποιήθηκε ποτέ σε κριτική της γεννήτορας αιτίας όλων των αδιεξόδων, όπου εμπλέκεται ο άνθρωπος της διαχείρισης και διαιώνισης της εξουσίας σε όλα τα επίπεδα της σύγχρονης ζωής. Δεν κατόρθωσαν ποτέ να κατανοήσουν πως εκείνο που γεννά την απομόνωση, την απελπισία, το αδιέξοδο, την οξύτατη οδύνη, την αγωνία, το διαβρωτικό φόβο μιας αδικαίωτης ύπαρξης, εκείνο που συνθλίβει τον άνθρωπο πίσω από τα 'ΤΕΙΧΗ' είναι η ανικανότητά του να αποκτήσει το σθένος για την ανελέητη καταστροφή εκείνων των συνθηκών, που λειτουργώντας πάνω σε εξουσιαστικά μοντέλα και ικανοποιώντας τις επιταγές επιβολής ανθρώπου σε άνθρωπο (στην οικο-

## Μερικές εκτιμήσεις πάνω στην υπόθεση Bonano-Stazi

Στις 2 Φλεβάρη του '89 στερούνταν της ελευθερίας τους οι αναρχικοί σύντροφοι Αλφρέντο Μαρία Μπονάνο και Ιζιουζέπε Στάζι μετά από μια απαλλοτρίωση που έγινε στο Μπέργκαμο σε βάρος ενός κοσμηματοπωλείου και που λόγω της ατυχίας τους απέτυχε εξαιτίας μιας σειράς αρνητικών περιστατικών που συνέβησαν: ο μαγαζάτορας κατάφερε να πατήσει ένα 'σιωπηλό' συναγερμό συνδεδεμένο απευθείας με μια ιδιωτική υπηρεσία επιτήρησης, που με τη σειρά της ειδοποίησε τους 'προστάτες της τάξης'. Οι τελευταίοι που έφθασαν επιτόπου, διέκριναν το Μπονάνο έξω από κοσμηματοπωλείο από ένα λεκέ αίματος που είχε στο παλτό του, λεκέ που προήλθε από βίαιη συμπλοκή που είχε με τον μαγαζάτορα.

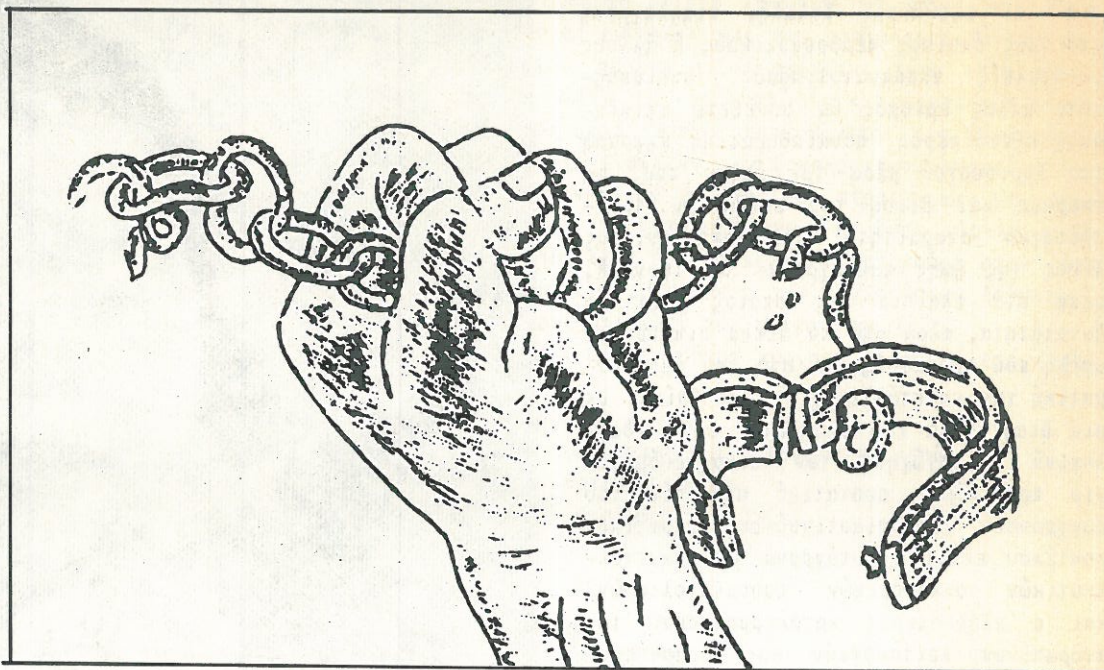
Έχει νόημα, περισσότερο από ένα μήνα μετά από το συμβάν, να γράψουμε κι άλλο πάνω στη δυναμική των γεγονότων, επειδή ο 'δικός μας' τύπος τους αφιέρωσε μόνο λίγες φτωχές γραμμές, ενώ κατά τη γνώμη μας, αυτό αξίζει πολύ μα πολύ περισσότερη προσοχή από μέρος των συντρόφων είτε για τη συζήτηση που θα έπρεπε να προκύψει, είτε γιατί ένας από τους δυο που συνελήφθησαν, ο Μπονάνο (χωρίς τίποτα να αφαιρέσουμε από το Στάζι), είναι γνωστός για τη θητεία του και τη δραστηριότητά του ως μελετητή του αναρχισμού και του αρθρογράφου, μεταφρασμένος σε διάφορες ευρωπαϊκές χώρες. Με την ευκαιρία γνωστοποιούμε, ότι ο κυρίαρχος και αστικός τύπος, αν και με τοπικό χαρακτήρα, ενδιαφέρθηκε για την περίπτωση δίνοντάς της και μια διακριτική σημασία.

Πέρα από τους διαχωρισμούς που υπάρχουν στο εσωτερικό του αναρχικού χώρου, ενισχυμένες τελευταία με το συνέδριο του Φόρλι, φαντάζει παράλογη, με δεδομένη την βαρύτητα του γεγονότος, αυτή η συμπεριφορά που καθορίζει μια απομόνωση των συντρόφων και μια καταδίκη, πάνω κάτω ρητή, συγκεκριμένων συμπεριφορών που ορίζονται από το κράτος ως παράνομες.

Έδω μερικοί σύντροφοι κινδυνεύουν να ξαναπέσουν στο ίδιο λάθος. Κάποτε χρησιμοποιούσαν τον όρο 'τρομοκρατία' για να ορίσουν τις αγωνιστικές πράξεις, καίτοι κριτές, βασισμένες στην έμπρακτη προπαγάνδα, ξεχνώντας ότι τρομοκρατία είναι μόνο εκείνη του κράτους και του κεφάλαιου, όσο αυτοί είναι η αιτία της εκμετάλλευσης, διατηρούμενης με μέσα ωμά και βίαια.

Σ' αυτήν την περίοδο της αβεβαιότητας, της ανασφάλειας, της ιδεολογικής κρίσης, των επαναστοχασμών, η συμπεριφορά του Στάζι και του Μπονάνο, που μετά τη σύλληψή τους δήλωσαν ότι είναι αναρχικοί, ότι δεν αναγνωρίζουν την ατομική ιδιοκτησία και ότι διέπραξαν την ενέργεια για προσωπικές ανάγκες επιβίωσης παίρνει μια σημαντική κοινωνική σημασία.

Μπαίνουμε στο γεγονός με πιο ειδικό τρόπο: πριν από όλα να ξεκαθαρίζουμε ότι



οι έννοιες 'νόμιμο' ή 'παράνομο' δεν μας ανήκουν, δεδομένου ότι είναι αναπόσπαστες έννοιες του κράτους, που διαμέσω των νόμων επιβάλλει την κυριαρχία του.

Επομένως οι σύντροφοι στη βάση αυτής της υπόθεσης, οφείλουν να αναπαράγουν ένα σχέδιο, δηλαδή επεξεργαζόμενοι ένα σχέδιο και μια κοινωνική στρατηγική οφείλουν να ενισχύσουν τα καταλληλότερα μέσα και να τα χρησιμοποιήσουν με τον πιο δόκιμο τρόπο για να πετύχουν ένα σκοπό που είναι προκαθορισμένος, μεταχειριζόμενοι στην πορεία του αγώνα τα καταλληλότερα από πλευρά τακτικής μέσα.

Αυτό σημαίνει ότι μια αγωνιστική πράξη δεν είναι και δεν θα πρέπει να ασχολεί με το κατά πόσο παράνομη είναι ή όχι, αλλά πιο απλά, κατά πόσο αυτή μπορεί να αποβεί αντιπαραγωγική.

Με αυτό δεν σημαίνει, ότι εμείς εγκωμιάζουμε όλες εκείνες τις κινήσεις όπου η έμπρακτη προπαγάνδα και η άμεση δράση γίνονται πρακτική, το σημαντικό - το επαναλαμβάνουμε - είναι ότι αυτές δεν έρχονται σε αντίθεση με τους σκοπούς που έχουν προκαθοριστεί. Σ' αυτήν την τελευταία περίπτωση, κρίνονται με μια συζήτηση που διεξάγεται στο εσωτερικό του κινήματος.

Όπως και να έχει, η επονομαζόμενη παράνομη επιλογή εξαρτάται από τους συσχετισμούς των δυνάμεων ανάμεσα σε μας και το κράτος, χωρίς να ξεχνάμε, ότι μερικές φορές κάποιες ενδυναμώσεις είναι απαραίτητες.

Εκείνοι οι σύντροφοι που κάνουν καθαρό διαχωρισμό επιλέγοντας μόνο το νόμιμο ή μόνο το παράνομο, διαπράττουν κατ'εμάς ένα λάθος ουσιαστικό: οι πρώτοι, γιατί χρησιμοποιώντας μόνο τα μέσα και τους χώρους που δόθηκαν στην διάθεσή τους από την εξουσία, δεν θα μπορέσουν ποτέ να συνεισφέρουν στην ανάπτυξη του κινήματος με την επαναστατική του έννοια, γιατί οι νόμοι επινοήθηκαν για τη διατήρηση και

την ενίσχυση του κράτους και του κεφάλαιου. Οι δεύτεροι, γιατί μια στρατηγική μόνο παράνομη κινδυνεύει να τους ξεκόψει από τον κοινωνικό ιστό, αφού όποιος την εφαρμόζει είναι υποχρεωμένος σε μια προληπτική απομόνωση.

Η συμπεριφορά του Μπονάνο και του Στάζι δεν μπορεί να κριθεί απόλυτα με ιδεολογικούς όρους, αλλά παίρνει επίσης μια κοινωνική αξία, αφού αυτός ο τρόπος δράσης βρίσκεται στο εσωτερικό κάποιων συσχετισμένων δυναμικών, που βλέπουν την απαλλοτρίωση για τις προσωπικές ανάγκες επιβίωσης ως ένα μέσο για την ανακατανομή των αγαθών.

Ο πλούτος των άλλων δεν είναι τίποτα άλλο παρά μια κλοπή στη φτώχεια όλων. Οποιος όμως κάνει το κλεφτρόνι σε βάρος φτωχού κόσμου κατακρίνεται, γιατί προκαλεί εκείνον τον πόλεμο ανάμεσα στους φτωχούς, τόσο αγαπητό στους πατρώους, έτσι όπως καταδικάζεται και αυτός που το κάνει μόνο για να πλουτίσει.

Η αναρχική αντίληψη όσον αφορά την ατομική ιδιοκτησία δεν είναι κάτι που γεννήθηκε στην τύχη, αλλά είναι ένα από τα θεμέλια των ιδεών μας που τροποποιείται και προσαρμόζεται στους καιρούς μας, αλλά δεν μπορεί να είναι ολοκληρωτικά διαφορετική. Μ' αυτήν την ευκαιρία θα θέλαμε να θυμίσουμε, χωρίς να δογματολογούμε, ένα κομμάτι του Προυντόν από το 'Τί είναι η ιδιοκτησία'. Αν θα έπρεπε να απαντήσω στην παρακάτω ερώτηση: τί είναι σκλαβιά, θα γίνονταν αμέσως αντιληπτό... Γιατί λοιπόν σ' αυτή την άλλη ερώτηση: τί είναι η ιδιοκτησία, να μην μπορώ το ίδιο να απαντήσω: είναι η κλοπή! χωρίς να έχω την βεβαιότητα ότι δεν θα γίνω κατανοητός, μολονότι αυτή η δεύτερη πρόταση δεν είναι παρά η πρώτη μετασχηματισμένη'.

Τι μπορεί να γίνει σ' αυτή την τόσο λεπτή κατάσταση; Είναι πιο εύκολο από

## συνέχ. από τη σελ. 7

Αυτά συμβαίνουν τον Αύγουστο και το Σεπτέμβριο του '88 και ας δούμε ποιά είναι η κατάσταση την περίοδο αυτή και τί τροπή παίρνουν τα πράγματα στην Πολωνία, με το διάλογο που ανοίχτηκε μεταξύ της ηγεσίας του Κ.Κ. και του Βαλέσα.

Οι εργάτες συνεχίζουν τον αγώνα τους. Προς τα τέλη Αυγούστου χτυπιούνται οι απεργοί του ανθρακωρυχείου Λένιν, τα οποία βρίσκονται στην πόλη Μιλοβίτσε. Ειδικές δυνάμεις καταστολής εκκενώνουν βίαια το ανθρακωρυχείο. Στο Στεττίνο γίνονται συγκρούσεις μεταξύ απεργών και αστυνομίας στο κατειλημένο αμαξοστάσιο των λεωφορείων, ενώ οι λιμενεργάτες του Στεττίνο για κάθε ενδεχόμενο είναι έτοιμοι να αντιμετωπίσουν την αστυνομία, αν προσπαθήσει να εκκενώσει τους χώρους εργασίας που είχαν καταλάβει. Επίσης στα ανθρακωρυχεία της Βικτώρια και του Βάλμπριτς συγκρούονται απεργοί με αστυνομικές δυνάμεις. Στις περισσότερες πόλεις της Πολωνίας τα εργοστάσια είναι κατειλημένα από τους απεργούς.

Μετά από λίγες μέρες στις αρχές του Σεπτεμβρίου έρχεται σαν κεραυνός η είδηση, ότι ο Βαλέσα λύνει απεργίες στην Πολωνία. Διαβάζουμε στην "Ελευθεροτυπία" στις 2 Σεπτεμβρίου του '88: "Λύνει απεργίες ο Λ. Βαλέσα. - Δεν πήρα τίποτα το συγκεκριμένο. Μόνο υπόσχεση νομιμοποίησης της Αλληλεγγύης. - Γιουχαίσματα στα Λένιν." Είναι φανερό λοιπόν, ότι ο Βαλέσα συμπορεύεται με την ηγεσία του Κ.Κ., των οποίων (Βαλέσα - Κ.Κ.), η προοπτική είναι η ισχυροποίηση του καπιταλιστικού συστήματος. Ο Βαλέσα θέλει και αυτός να αναρριχηθεί στην εξουσία, με αποτέλεσμα να συνεργάζεται με όλους τους εξουσιαστές για να εδραιώσει τους θεσμούς του κράτους.

Γύρω στο Νοέμβριο νομιμοποιείται το συνδικάτο της Αλληλεγγύης, δειλά στην αρχή, και αργότερα στις αρχές του '89 αρχίζει το παζάρεμα της ηγεσίας της Αλληλεγγύης με την ηγεσία του Κ.Κ.

Ο Βαλέσα αρχίζει την προπαγάνδα του, μιλώντας για εθνική ομοψυχία και μεταρρυθμίσεις, ζητάει από τους εργαζόμενους να μην απεργούν και να περιμένουν τις καλύτερες μέρες που θα έρθουν, αν



ξεπεραστούν τα οικονομικά προβλήματα. Καταλυτικό ρόλο παίζει και η Εκκλησία, (είναι φυσικό, άλλωστε είναι γνωστός ο ρόλος της, ιστορικά, σ' αυτές τις περιπτώσεις), η οποία έχει μεγάλη επιρροή στον πολωνικό λαό. Παρ' όλες όμως τις εκκλήσεις του Βαλέσα ξεσπούν, όχι όπως πριν βέβαια, απεργίες, καταλήψεις εργοστασίων, ανθρακωρυχείων, και λιμανιών. Σιγά-σιγά όμως καταφέρνει αυτός και το συνάφι του, αυτό που δεν κατάφερε ο Γιαρουζέλσκι με τα τανκς. Να σταματήσει τον αγώνα των εργαζομένων, ο οποίος άρχισε το 1970.

Μετά το κατόρθωμά του να σταματήσει τις απεργιακές κινητοποιήσεις, αρχίζει τον αγώνα για την άνοδό του στην εξουσία της Πολωνίας. Γίνονται εκλογές, το Κ.Κ. δεν σχηματίζει τελικά αυτοδύναμη κυβέρνηση και έτσι στις 23 Αυγούστου του '89 παίρνει την πρωθυπουργία, ο 62χρονος δημοσιογράφος, μέλος της Αλληλεγγύης, Μοζαβιέσκι, μετά από κυβέρνηση συνεργασίας του Δημοκρατικού κόμματος, του αγροτικού και της Αλληλεγγύης. Φυσικά κάποια σημαντικά υπουργεία μένουν στα χέρια των κομμουνιστών.

Η κατάσταση όμως δεν είναι τόσο καλή όσο θα επιθυμούσαν αυτοί οι "κύριοι" που ξεπούλησαν τους αγώνες τόσων χρόνων. Με το που άρχισαν να θέτουν σε εφαρμογή το πρόγραμμά τους, ήρθε το πρώτο σοκ για τους εργαζόμενους. Τα μέτρα που πήραν για την οικονομία, και την έντονη κοινωνική ανισότητα έφεραν και αντιεργατικά ήταν. Όλη αυτή η

καινούρια κατάσταση έχει φέρει προβλήματα και στην Αλληλεγγύη, όπως φαίνεται από τις διαφωνίες που υπάρχουν μεταξύ των μελών της κοινοβουλευτικής ομάδας, επειδή ότι γίνεται από την πλευρά της ηγεσίας δεν έχει πάντοτε την υποστήριξη των μελών.

Στην Πολωνία μετά από 20 χρόνια αγώνων, επικρατεί σήμερα μια περίεργη ηρεμία. Ίσως όλοι αυτοί που αγωνίστηκαν, να σκέφτονται πώς ξεκίνησαν τον αγώνα τους και που κατέληξαν. Οι εργαζόμενοι της Πολωνίας αγωνίστηκαν ενάντια στο κομμουνιστικό καθεστώς που υπήρχε. Αυτό που ήθελαν ήταν μια ελεύθερη αυτοδιαχειριζόμενη κοινωνία, (αυτά τουλάχιστον έλεγαν στα κείμενα που κυκλοφορούσαν στις μεγάλες απεργίες που έκαναν). Στην Πολωνία όμως σήμερα μόνο αυτό δεν συμβαίνει. Οι μεταρρυθμίσεις που γίνονται ισχυροποιούν τους θεσμούς του κράτους, που είναι οι ίδιοι με εκείνους που επέφεραν τον στρατιωτικό νόμο, την καταστολή και την κοινωνική μιζέρια.

Στην Πολωνία του σήμερα, τα πράγματα έχουν πάρει το δρόμο της ισχυροποίησης του κεφάλαιου και του καπιταλιστικού συστήματος. Αυτικοί και Ανατολικοί ηγέτες τρίβουν τα χέρια τους. Στη χώρα, που πριν από μερικά χρόνια όλα έδειχναν ότι προωθείται η Επανάσταση, κατέληξε να γίνονται μεταρρυθμίσεις που θέλουν οι καπιταλιστές. Στους εργαζόμενους τίθεται λοιπόν αυτή τη στιγμή το δίλημμα: Μεταρρυθμίσεις που ισχυροποιούν το καπιταλιστικό σύστημα ή Επανάσταση;

## συνέχ. από τη σελ. 12

όσο μπορούμε να σκεφθούμε: πριν από όλα να εκφράσουμε εκείνη την αναρχική αλληλεγγύη, χαρακτηριστική του σκεπτικού μας, όχι μόνο με λόγια αλλά με πράξεις, διαμέσου γραμμάτων, τηλεγραφημάτων (VIA GLENO 61, BERGAMO) και άρθρων στους κρατούμενους συντρόφους, που πέρα από το αποτέλεσμα της ηθικής υποστήριξης έχουν την όχι δευτερεύουσα αποστολή να καταδείξουν στις δυνάμεις καταστολής, ότι αυτοί δεν εγκαταλείφθηκαν από τον αναρχικό χώρο και επίσης εκείνη του να περιορίσουν στο ελάχιστο τις πιέσεις στις οποίες μπορεί να έχουν υποβληθεί.

Ο άλλος δρόμος, που πρέπει να τον αναλάβουμε, είναι εκείνος του να κάνουμε

όσο τον δυνατόν περισσότερη αντιπληροφόρηση για αυτήν την περίπτωση, δηλαδή ότι: α) οι δύο σύντροφοι έδρασαν σύμφωνα με τις αναρχικές τους πεποιθήσεις, β) ότι η ενέργεια έγινε μόνο για τις προσωπικές τους ανάγκες επιβίωσης.

Αυτό για να κλείσει όσο πιο σύντομα η ανάκριση που ξεκίνησε για αυτή την περίπτωση, πριν κάποιος δικαστής επινοήσει ποιός ξέρει ποιό εγκληματικό "ανατρεπτικό" θεώρημα, για να εμπλέξει σε μια κατασταλτική πρακτική ευρύτερης ακτίνας περισσότερους σύντροφους/ισες.

Μας φαίνεται, ότι τα πράγματα που πρέπει να γίνουν πράξη αυτή τη στιγμή δεν είναι τόσο πολύπλοκα, αρκεί να τα κάνουμε με με εξυπνάδα.

'Κλοπή αντί κλοπής, προτιμώ τον άνεργο που ληστεύει ένα κοσμηματοπωλείο, ωθούμενος από τη φτώχεια, με κίνδυνο να συλληφθεί και όχι τους MONGEST και άλλους εισηγητές του ισοζυγίου της Τυνησίας, οι οποίοι παραχορτασμένοι, γεμάτοι από κάθε αγαθό, σίγουροι για την ατιμωρησία τους, έχουν άνανδρα ληστεύει τους Τυνησίους αγρότες. (GUSTAV HERVE 'Ο κοινωνικός πόλεμος', 11 Ιανουαρίου 1911).

**Αναρχική ομάδα Αντικουλτούρας (Ρώμη)**

(Μετάφραση από: 'PROVOCAZIONE', Μάιος 1989)

## ΜΕ ΑΦΟΡΜΗ ΤΗΝ ΣΥΝΑΥΛΙΑ ΤΩΝ PINK FLOYD

γένεια, στο σχολείο, στις διαπροσωπικές σχέσεις, στην ευρύτερη κοινωνική παρουσία), που αυτά προάγουν, καταστρέφουν την θέληση του ανθρώπου να βιώσει την ιδιαιτερότητά του, να γευτεί την ελευθερία του μέσα ' 'σ' ένα σύνολο που δεν τον περιορίζει μα το συμπληρώνει' ', να διαμορφώσει τη ζωή του απαλλαγμένος από τη γλοιώδη παρουσία των οποιωνδήποτε αφεντικών, τα οποία (συν τοις άλλοις) του εμφυσούν την αρρωστημένη παράνοια της καταπιεστικής αφαίμαξης της προσωπικότητάς του... Τί κι αν οι PINK FLOYD κατήργησαν τους κανόνες των οπτικών διαστάσεων; Τί κι αν έδωσαν στις μουσικές φιγούρες τους δυναμικό συμβολικό χαρακτήρα; Ποτέ δεν καταφέρθηκαν συνειδητά και ξεκάθαρα ενάντια στους προαγωγούς της καταπίεσης, ούτε δημιούργησαν τις συνθήκες μίας ελευθεριακής ισότιμης επικοινωνίας (πώς θα το μπορούσαν άλλωστε;) Μόνο καταναλισκόμενοι στο μοιρολατρικό εγκλωβισμό σε μια απροσδιόριστη καταπίεση (βλέπε ' 'ANIMALS' ', ' 'THE FINAL CUT' ') άφηναν πάντα τη δυνατότητα στην εξουσία μέσα από τις αναδιαρθρώσεις των σχέσεων κυριαρχίας να προβάλλει ως προστάτρια δύναμη των 'ελευθεριών'... (βλ. στο ' 'THE WALL' ' την καταφορά ενάντια στις κυβερνήσεις, που πριμοδότησαν το β' Παγκόσμιο πόλεμο, ενώ ουδεμία νύξη δε γίνεται για το **σύστημα** που προάγει τη διαχείριση της βίας). Αληθινά, στην καλύτερη περίπτωση οι PINK FLOYD (και όχι μόνο) είναι μέσα καλλωπισμού των εξουσιαστικών δομών, στο μέτρο που αδυνατούν να γίνουν φορείς εκείνης της ανατροπής, η οποία όχι μόνον καταφέρεται ενάντια στις συνθήκες καταπίεσης, μα και περιλαμβάνει την υπέρβαση της ίδιας της Τέχνης μέσα από την καταστροφή της θεοποίησής της και την επανοικειοποίησή της στη βάση της αποδεσμευμένης ανθρώπινης έκφρασης.

Στην ερώτηση: ' 'Τί έγινε στη συναυλία τους; ' 'θα μπορούσε να λεχθεί: ' 'Μία άνευ προηγουμένου λατρεία του μη βιωμένου' ' και ένας υποβιβασμός της ατομικής οντότητας στο επίπεδο της απρόσωπης μαζικής παραγωγής επίπλαστου εντυπωσιασμού.

Μέσα από την αναμφισβήτητη φетиχιστική προσκόλληση στην τεχνική τελειότητα, την ξεκάθαρη απουσία της λυρικής-συναίσθηματικής συμμετοχής και τον ανούσιο επιβαλλόμενο εκστασιασμό μπροστά σε κολοσσιαία τεχνολογικά εφευρήματα τί μπορούσε να αισθανθεί ο θεατής; Τί άλλο παρά μια ψευδεπίγραφη (επειδή αναγκαστική), τερατώδη αδυναμία έναντι της μηχανής; Τα χιλιάδες LASER, που όργωναν τον ουρανό καταμερίζοντάς τον, χρωματίζοντάς τον ποικιλότροπα, κάνοντας τον αέρα από (με τη συνδυασμένη χρήση χρωματιστών καπνογόνων), τα αναρίθμητα WATT, που σε συμπιέζαν απ' όλες τις κατευθύνσεις μη επιτρέποντάς σου τη δυνατότητα της επιλογής, οι γιγαντιαίες κατασκευές (ιπτάμενο γουρούνι, κρεβάτι), όλα αυτά μαζί σε τεράστια μεγέθη προβαίνοντας σε μια μνημειώδη απολογία του θεάματος συνέτριβαν το άτομο γεννώντας του το φόβο (ως πρόγευση της μηχανοκρατούμενης

κοινωνίας, που μας επιφυλάσσουν), τον αγωνιώδη τρόπο και τη σχιζοφρένεια του οργουελιανού ήρωα, που βλέπει συγκεκριμένη και κραταιά τη παράνοια της αναγωγής του κάτι έξω από τα μέτρα και τις ανάγκες του σε δυναστικό αντικείμενο - χειραγωγό και καταπιεστή των αντιδράσεων και πολυσχιδών (νοητικών κ.α.) λειτουργιών του. Μονάχα ως επιλογή των μάντζερ, των σκηνοθετών, των ειδικών της οργάνωσης στα πλαίσια της προοπτικής τους για πλήρη ένταξη των νέων στην κατάσταση της αναπότρεπτης αδράνειας μπορεί να εκλειφθεί ο περιορισμός των αντιδράσεων των θεατών της συναυλίας σε συγκεκριμένες χειρονομίες και περιορισμένες μυϊκές συσπάσεις. Αλλά τέτοιος ήταν ο υπερκερασμός του τερατωδώς μεγάλου κι επιβλητικού θεάματος, που καθίστατο αδύνατη κι αυτή ακόμη η αντανάκλαστική αντίδραση...

Το θέαμα επιβλητικό και διεισδυτικό μέσα στην παγερότητα της παντοδυναμίας κι αποστασιοποίησής του λειτουργούσε μόνον ως προσφερόμενο εμπόρευμα, ενδεικτικό όχι απλώς της αλλοτρίωσης των σχέσεων (μέσα από την καταστροφή της ατομικότητας κι επιβολή της μαζικότητας), όχι απλώς της ιδεολογικής χειραγωγής (μέσα απ' τη θεοποίηση της ιδιότητας και την καταδίκη στην παθητικότητα), μα και μιας πορείας άγχους και μοναχικότητας,



που οδεύει στον τεχνοκρατισμό, αφού το SHOW των PINK FLOYD είναι σύμβολο πολυτέλειας της μηχανής, ενώ είναι εμφανής η απόσταση των τεχνοκρατών επαγγελματιών μουσικών.

Κι αν η μελλοντική απολυτότητα των αναδιαρθρωμένων σχέσεων καταπίεσης σε όλα τα επίπεδα τάραιζε την προσωπικότητα του BARRETT στο Λονδίνο του '67, που γεφύρωνε την αμεσότητα των BLUES με τον ηλεκτρονικό εφιάλη, οι PINK FLOYD στην Αθήνα του '89 πιστοποιούσαν τη γελοιότητα των αυταπατών του ' 'αμφισβητησιακού' ' UNDERGROUND αναφορικά με ό,τι μέλλει γενέσθαι την **απανταχόθεν** συνθλιβή της ιδιαιτερότητας του είναι έναντι του φαίνεσθαι...

Κι ήταν, επίσης, απολύτως φυσική η ανικανότητα των θεατών να συνειδητοποιήσουν το παρωχημένο και την απουσία εκείνου που ' 'έβλεπαν' '. Μέσα στις κατάφορες και οφθαλμοφανείς αντιφάσεις των λεγομένων του συγκροτήματος με τη δεδομένη παρουσία του (αληθινά, απο τί καταπιέζονταν ο απόμακρος και ' 'θεϊκός' ' GILMOUR όντας ο ίδιος διαιωνιστής της καταπίεσης; Ποιο γουρούνι ήθελε να κόψει σε κομματάκια - σύμφωνα με το τραγούδι - τη στιγμή που ο ίδιος προάγει την ισχύ των γουρουνιών;) το κοινό, αιώνιοι θεατές, παντοτινά απόντες από τη διαμόρφωση των συνισταμένων της ζωής τους, επαναπαυμέ-

νοι μέσα στη μακαριότητα της άκριτης ανοησίας τους, έμεναν ενεοί κι εκστασιάζονταν με το γλοιώδη εξανδραποδισμό του ήδονοβλεψία μπροστά σ' ένα ' 'θέαμα στείρο' ', με την καννιβαλιστική διάθεση για καταστροφή της αλήθειας του άμεσα βιωμένου, της γνησιότητας της αυτο-έκφρασης υπέρ της θεοποίησης μίας αλλοτριωτικής κι αδηφάγου πηγής εντυπωσιασμού. Κι όταν παραληρούσαν με τα χέρια σταυρωμένα σε γροθιές ψηλά (όπως ακριβώς οι διαπομπευόμενοι από τους PINK FLOYD στη γνωστότατη ταινία ' 'THE WALL' ' με ξυρισμένο κεφάλι φανατικοί μπροστά στα ατάρεσκα χαμόγελα του κυρίαρχου συγκροτήματος) κραυγάζοντας ρυθμικά ' 'P-I-N-K F-L-O-Y-D' ' προσδίδοντας στους ' 'θεούς' ' τους τις χαμένες ιδιότητες της δικής τους μίзерης ζωής, **εκείνη** η στιγμή στιγματίζονταν από την τραγική απώλεια του ονείρου του συνδυασμού δύο γενεών, οι οποίες αδυνατώντας να καταστρέφουν εκείνο που τις κατέστρεφε εξαντλήθηκαν στα προϊόντα της αναδιοργάνωσης του STAR SYSTEM αλισκόμενες στο φεύδος κι ανήμπορες να συλλάβουν την πηγή της εξαθλίωσής τους μέσα από την εναπόθεση των υγιών ανατρεπτικών τους (αν και ακαθορίστων) προσδοκιών στα χέρια εξαχρειωμένων φερεφώνων (' 'καλλιτέχνες' ' λέγονται) της εξουσιαστικής λογικής.

## ΕΠΙΜΥΘΙΟ

Το δίχως άλλο, η παρακολούθηση του φρικαλέου ανουσιοργήματος των PINK FLOYD με ενάργεια συγκεκριμενοποίησε όχι μονάχα το διαβρωτικό ρόλο της γενικής και αδιασφηνιστής ' 'επαναστατικότητας' ', όπως αυτή παρουσιάστηκε πολυσχιδώς το '60 (αφ' ότου και το εν λόγω συγκρότημα) δίχως να οργανώνεται και οριοθετείται σε σαφείς αιχμές κριτικής και πράξης, μα και στην καταστροφική πορεία της μεταλλαγής της συνεχούς επικοινωνίας, της βιωμένης μέσα στο κοινωνικό γίγνεσθαι, σε χαμερπή γιγάντια πανηγύρια, όπου αποδίδεται το σύγχρονο στίγμα της Τέχνης αυτή η τελευταία πρέπει να αρνιέται τον κόσμο εξαιτίας αυτού που του λείπει και εξ ονόματος αυτού που είναι. Εδώ έγκειται η αμόλυντη εξέγερση, το διαρκές ξεπέραςμα της αρρωστημένης στασιμότητας. Κι η κριτική που πρέπει να ασκούμε στην 'καλλιτεχνία' μέσα στις κρατικά οργανωμένες κοινωνίες δεν εστιάζεται τόσο στην όποια ανατρεπτικότητα αυτή εκφράζει, όσο στην υπέρβαση της ίδιας της Τέχνης με προοπτική την επαναπόκτηση, την επανοικειοποίησή της στο σύνολο της ανθρώπινης ελεύθερης έκφρασης. Αληθινά, για να ζήσει η Τέχνη ως αυθόρμητη βίωση του πόθου, πρέπει να **εξαλειφθούν οι καλλιτέχνες- καρπωτές των ονείρων και προαγωγοί της εξειδίκευσης.**

συνέχ. από τη σελ. 16

πλαίσια της κατάληψης της φυσικομαθηματικής σχολής. Η κατάληψη ήταν η φυσική απόληξη-πράξη διαμαρτυρίας ενάντια στην εντεινόμενη κρατική τρομοκρατία και ενάντια στο καθεστώς αστυνομοκρατίας που είχε επιβληθεί σ' όλη την πόλη τον τελευταίο καιρό. Ενώ στην Αθήνα καταστέλλονταν οι αντιπυρηνικοί διαδηλωτές, στην Θεσ/νίκη αναβίωναν οι θλιβερές εμπειρίες της πόλης του παρακράτους και του μικροαστικού έρποντα φασισμού, της πόλης που εξοντώθηκε ο Λαμπράκης και δολοφονήθηκαν λυσσαλέα εκατοντάδες απεργοί-αγωνιστές εργάτες, της πόλης όπου οι ματωμένες μνήμες δεν κατάφεραν ποτέ να ανακόψουν την τακτική του Μανιαδάκη και τις κραυγές που κάθε τόσο μέχρι σήμερα αναδύονται από τα σωθικά των μπουντρομιών της Ασφάλειας, της πόλης που ειδικότητά της ήταν το στήσιμο σκευωριών και η κατασκευή ενόχων στα πρόσωπα των πιο ασυμβίβαστων αγωνιστών. Η εργολαβική ανάληψη από την κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ επιχειρούμενης της διάλυσης του αναρχικού κινήματος στην Ελλάδα και του χτυπήματος των εργατικών αγώνων, ήρθε να επιβεβαιώσει το σοσιαλιστικό όνειρο της επιβολής σιγής νεκροταφείου στην κοινωνία, της νέκρωσης των κοινωνικών αντιστάσεων και της εγκατάστασης του εφιαλτικού οργουελικού αστυνομικού κράτους.

Κανένας πολίτης αυτής της χώρας βρισκόμενος στην θέση μου, ανεξάρτητα αν ήταν αθώος ή ένοχος, δεν θα παραδινόταν στην εκδικητική μανία των ένστολων υπερασπιστών του κράτους και του κεφάλαιου γνωρίζοντας την παραπάνω πολιτική συγκυρία, η οποία συνοψίστηκε στην φράση του πρώην

πρωθυπουργού Παπανδρέου στη Βουλή: 'Και δεν θα πω ταραξίες. Θα πω αναρχικοί' δι-  
νοντας το πράσινο φως για τα ηλεκτροσόκ, τη φάλαγγα, την ψυχολογική τρομοκρατία. Καθώς η παραπάνω βούληση χαραχτηκε στα κορμιά και τις ψυχές των άτυχων συλληφθέντων και αυτή έγινε γνωστή, μαζί με την έντεχνα διοχετευμένη από την Ασφάλεια, προ-αποφασισμένη ενοχή μου στον ημερήσιο τύπο εκείνων των ημερών, αποφά-  
σισα κι εγώ να μην προσφέρω το κορμί μου βορά σ' αυτούς που ο αυτοσχεδιασμός τους στην ερμηνεία και τήρηση ακόμα και αυτών των 'στοιχειοθέσεων συνταγματικών δικαιωμάτων' κάθε άλλο παρά αποτελεί εγγύηση για τη σωματική και ψυχική ακεραιότητα του κάθε διωκόμενου πολίτη. Δεν παραδό-  
θηκα λοιπόν αφού 'έτσι και αλλιώς είμαστε όλοι κρατούμενοι', αφήνοντας για τον εαυτό μου την 'ευχαρίστηση' να επιλέξω το χρόνο της παρουσίας μου, τώρα που η πολιτική συγκυρία έχει ανατρέψει τα σχέδια των χθεσινών εξουσιαστών, τώρα που ο κρατικός μηχανισμός πέταξε το λαϊκίστικο σοσιαλδημοκρατικό-καπιταλιστικό του προσωπίδιο, τώρα που έχει καταρεύσει εκείνο το 'σοσιαλιστικό' ιδεολογικό-πολιτικό οπλοστάσιο που μπορούσε να μεθοδεύει σκευωρίες τύπου Σερίφη, Μπουκεταΐδη, Ιατροπούλου, Μπουκουβάλα, Βογιατζή, Μαρίνου, Σμυρναίου, τώρα που οι επαπειλούμενες νέες σκευωρίες γίνονται κατάπτυστες στην απόπειρα της γέννησής τους (Κοροβέ-  
σης).

Χωρίς να διατηρώ αυταπάτες για το ρόλο των σημερινών και αυριανών ανθρωποφύλακων και για τα συμφέροντα των αφεντικών που πάντα θα διαφυλάσσουν, παρουσιάζομαι τώρα

που η δίκη έχει οριστεί για τις 24 Ιανουαρίου του 1990 με τη βεβαιότητα πως θα εξελιχθεί σε μια δίκη-κατηγορώ κατά των υπεύθυνων που προσπάθησαν να με εξοντώσουν πολιτικά, κοινωνικά και προσωπικά επιχειρώντας να μου στηρίξουν κατηγορίες που προέρχονται -αν είναι δυνατόν- από τις ... 'μαρτυρίες' των συγκατηγορουμένων μου!!!

Η ανυπαρξία μαρτύρων κατηγορίας που να τεκμηριώνουν με στοιχεία την υποτιθέμενη συμμετοχή μου στην ομάδα που επιτέθηκε στο περιπολικό, ενισχύει την άποψή μου πως η δίκη αυτή θα ξεσκεπάσει σ' όλο της το μεγαλείο την οργανωμένη προσπάθεια εξόντωσης ενός ολόκληρου πολιτικο-κοινωνικού χώρου, θα αποκαλύψει τις πραγματικές αιτίες της κατασταλτικής τρομοκρατικής επίθεσης του κράτους εναντίον αυτού του χώρου, και θα αναδείξει το μόνο ΚΑΚΟΥΡΓΗΜΑ που διέπραξα ως τώρα στη ζωή μου. **ΤΟ ΚΑΚΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ ΝΑ ΣΚΕΦΤΟΜΑΙ ΛΕΥΤΕΡΑ.** Αν αυτό αποτελεί στοιχείο ενοχής, **ΤΟΤΕ ΕΝΟΧΟ ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟ ΓΕΝΟΣ. ΕΚΔΩΣΤΕ ΕΝΤΑΛΜΑΤΑ ΣΥΛΛΗΨΗΣ. ΣΥΛΛΑΒΕΤΕ ΤΟ. ΑΛΛΑ Η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΔΕΝ ΣΥΛΛΑΜΒΑΝΕΤΑΙ ΟΥΤΕ ΦΥΛΑΚΙΖΕΤΑΙ.** Η επιχειρούμενη πολιτική-κοινωνική και προσωπική μου απομόνωση-αχρήστευση, θα σκοντάψει μπροστά στη δίψα για ζωή και ελευθερία, θα σκοντάψει μπροστά στην κοινωνική-ταξική συνείδηση των ανθρώπων που έχουν μάθει να μην βολεύονται 'σε λιγότερο ουρανό', θα σκοντάψει μπρος το όνειρο της **ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗΣ** και της απελευθέρωσης των λαών από τα δεσμά της σύγχρονης πλήξης και μιζερίας.

**ΤΟ ΠΑΘΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΛΕΥΤΕΡΙΑ  
ΕΙΝΑΙ ΔΥΝΑΤΟΤΕΡΟ ΑΠ' ΟΛΑ ΤΑ ΚΕΛΙΑ**  
Γιάννης Γκίρμπας φυλακές Διαβατών 5-10-89

συνέχ. από τη σελ. 6

χείρηση, εξασφαλίζοντας τους μυστικούς κώδικες παρακολουθώντας στα STAND κατά τη διάρκεια των εκθέσεων δειγμάτων (έναν αποστολέα εμπορευμάτων στο Αννόβερο πλήρωσε 8 εκατ. λίρες (950.000δρχ.) για τηλέφωνο, γιατί ένας 'HACKER' μπήκε στο MODEM του).

Αυξάνονται επίσης συνεχώς οι κλοπές δεδομένων, από τα αρχεία και τις μνήμες των ηλεκτρονικών κέντρων της ΝΑΣΑ, του Πεντάγωνου, των στρατιωτικο-επιστημονικών εργαστηρίων του Λος Άλαμος και του Λίβερμορ μέχρι και του Κερν της Γενεύης και του Μαξ Πλάνκ Ινστιτούτου της Χαϊδελβέργης, όπου έχουν αφαιρεθεί πληροφορίες ζωτικού ενδιαφέροντος.

Αλλά το πιο τρανταχτό γεγονός, που γονάτισε όλον τον μηχανισμό άμυνας της Αμερικής, απομυθοποιώντας ακόμη μια φορά το υποτιθέμενο άτρωτο των κομπιουτεροποιημένων συστημάτων συνέβει την 'ημέρα των νεκρών' στις 2 Νοεμβρίου 1988, όταν ένας ιός SOFTWARE εισάχθηκε τηλεφωνικά στο σύστημα ARPANET από τον 23χρονο Ρόμπερτ Μόρις (από καιρό καταζητείται από το FBI και πρόσφατα τιμωρημένος με πειθαρχικές κυρώσεις όχι πολύ αυστηρές) έβγαλε ουσιαστικά IILT έξι χιλιάδες κομπιούτερ, με μεγάλες ζημιές για ολόκληρη την αμερικάνικη επιστημονική έρευνα, εμπλέκοντας και την γραμμή των στρατιωτικών κομπιούτερ MILNET, που είναι συνδεδεμένη διαμέσου 6 'GATWAY' με την

ευρεία γραμμή ARPANET. Το πρόγραμμα αυτό ήταν ικανό να αναπαράγεται και να μετακινείται συνεχώς από τον έναν επεξεργαστή στον άλλο. Εκμεταλλευόμενο τις συνδέσεις της γραμμής, έμπαινε σ' ένα κομπιούτερ και, αφού πρώτα εξακρίβωνε τις ηλεκτρονικές διευθύνσεις των άλλων συσκευών συνδεδεμένων στο σύστημα του ηλεκτρονικού ταχυδρομείου, αυτοαποστέλλονταν. Το πιο εντυπωσιακό αποτέλεσμα, ήταν ότι μετά από κάποιο σημείο στο ίδιο κομπιούτερ μπορούσαν να υπάρχουν περισσότερα αντίγραφα του ίδιου ιού, όλα σε δράση. Μετά από ένα μήνα έγινε γνωστό, ότι το Πεντάγωνο στάθηκε υποχρεωμένο να ξεσυνδέσει για κάποιο χρονικό διάστημα την γραμμή του κομπιούτερ του, που θέτει σε επικοινωνία τα κέντρα έρευνας, τις εταιρίες που εργάζονται για την άμυνα και το ίδιο το Πεντάγωνο.

Ένα άλλο φαινόμενο που διαδίδεται στις ΗΠΑ είναι το 'TV HACKING', δηλαδή: πώς να παρεμβληθείς σε μια τηλεοπτική γραμμή με εικόνες ή πολιτικές διακηρύξεις. Το σύστημα είναι απλό και οικονομικό. Αποτελείται από ένα σκάννερ 1ΚΟΜ σε θέση να πιάνει συχνότητες μέχρι 36ΜΗΖ, μια απλή κεραία και ένα βίντεο-καταγραφέα. Με μια ελάχιστη ισχύ μισού βати και θέτοντάς το κοντά στον πομπό, είναι δυνατό να παρεμβληθείς (φαινόμενο αλληλο-  
τυπίας) με την προεπιλεγείσα τηλεοπτική γραμμή.

Οι 'MEDIA ASSASINS CALIFORNIA' εκδική-

θηκαν μερικές πράξεις με φεϊγ βολάν που μοιράστηκαν στα πανεπιστήμια, προτρέποντας τους φοιτητές να διαδόσουν αυτή την πρακτική του σαμποτάζ. Έτσι από το 1987 ως το 1988, πραγματοποιήθηκαν σε μερικά τηλεοπτικά προγράμματα γύρω στις 20 παρεμβολές διάφορων περιεχομένων, πολιτικών, άσεων και προσωπικών, χωρίς να υπολογίζουμε τις πολυάριθμες ενέργειες παρενόχλησης χωρίς μετάδοση εικόνας.

Όπως μπορούμε να δούμε, υπάρχει πάντα κάποιος που λίγο πολύ συνειδητά, για παιχνίδι ή εκ πεποιθήσεως, αντιτίθεται με κάποιο τρόπο στην ανάπτυξη της τεχνολογικής εξουσίας με όλες τις διάφορες εφαρμογές της (ηλεκτρονική, πληροφορική, τηλεματική, κυβερνητική κλπ.) η οποία έχει ήδη εισχωρήσει στη ζωή μας, στα σίτια μας, στους χώρους εργασίας.

Ποτέ να μην υποτασσόμαστε σ' αυτή τη ζωή. Τίποτα δεν είναι απρόσβλητο και απόρρητο. Το σημαντικό είναι να είμαστε αποφασιστικοί, να συνειδητοποιήσουμε ότι είμαστε στη σωστή πλευρά, για να αρχίσουμε να ιδιοποιούμε τη γνώση, χτυπώντας με χαρά και καταστρέφοντας εκείνες τις δομές που διατηρούν στη ζωή την εξουσία.

ANTONIO BUDINI ROBERTO

(Μετάφραση από: 'PROVOCAZIONE'  
Μάιος 1989)

# ΤΙΜΗ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ ΣΤΟ Μ. ΠΡΕΚΑ

Στην σύγχρονη κοινωνία της συμβατικότητας, του τεχνητού και της μετριότητας σ' όλες τις εκφάνσεις της κοινωνικής ζωής, ο αιώνιος πόλεμος της αξιοπρέπειας και της ξεφτίλας, του ζωντανού ανθρώπου και του απονεκρωμένου της εξουσίας, έπαιρνε για μια στιγμή τα γνήσια του χαρακτηριστικά δυο χρόνια πριν κάπου στην Καλογρέζα, από έναν άνθρωπο που η **ανυποχώρητη** δίψα του για την ελευθερία, εξώθησε γι' αυτό ακριβώς την εξουσία ν' αποκαλύψει τ' αλήθινό της πρόσωπο.

Στις 1η Οκτώβρη του '87 ο **Μιχάλης Πρέκας** έπεφτε νεκρός από τις σφαίρες των έμμισθων φονιάδων του κράτους, γιατί αμφισβήτησε **ΕΜΠΡΑΚΤΑ** την αυθαίρετη ύπαρξη της εξουσίας και των μηχανισμών της πάνω στην κοινωνία.

Αρνούμενος πρώτ' απ' όλα να συμβιβαστεί στις κυρίαρχες κρατικές αξίες της απάτης, της ιδιοτέλειας, του φιλοτομαρισμού, της ρουφιανιάς, έμελλε να δεχθεί λίγο πριν την στυγνή εκτέλεσή του το κυριότερο ίσως πλήγμα απ' τα ανθρωποειδή που βολεύονται σ' αυτές.

Η τύχη που έφερε τους κυνηγημένους τη βραδιά εκείνη, Πρέκα και Μαρίνο, ν' αναζητούν άσυλο στην Νίγδης 63, στο διαμέρισμα της οικογένειας Καρνή, δεν τους οδήγησε μόνο στη μοιραία τους συνάντηση με τον θάνατο για τον πρώτο και την φυλακή για τον δεύτερο. Έφερε σ' αντιπαράθεση πρόσωπο με πρόσωπο δυο κόσμους διαφορετικούς και αδιάλλακτα εχθρικούς.

Δύο κόσμους που στην αντιπαλότητά τους έδωσε ακόμα μεγαλύτερες διαστάσεις το αίμα που χύθηκε στην Καλογρέζα.

Από τη μια οι Καρνήδες χειροκροτητές και συνένοχοι της κρατικής κτηνωδίας, αδίστακτοι προκειμένου να "διαφυλάξουν" τον άθλιο εφησυχασμό τους.

Κι απ' την άλλη αυτοί που στον ανιδιοτελή αγώνα τους για μια

γεύση τιμής, αξιοπρέπειας και ελευθερίας δολοφονούνται ή φυλακίζονται.

Παραπέρα το κράτος έκανε έτσι και αλλιώς τη δουλειά του.

Καταζητούμενος ο Πρέκας για κλοπή μηχανής (που δεν είχε διαπράξει) με ερήμην του καταδίκη 2½ χρόνια φυλακή, από νεαρή ηλικία σε συνεχή επαφή και σύγκρουση με τους μηχανισμούς καταστολής, με συνείδηση για το ποιόν των δικτών του, με κοινωνικές σχέσεις στο χώρο των αναρχικών και με ενεργή συμμετοχή στους αγώνες των φυλακισμένων, επιλέχθηκε γι' αυτούς τους λόγους από τα επιτελεία της κρατικής Ασφάλειας και των μυστικών Υπηρεσιών, ως το "κατάλληλο" πρόσωπο για να στηθεί επάνω του η "αντιτρομοκρατική" επιτυχία που τόσο έλειπε στο ελληνικό κράτος. Μια επιχείρηση βέβαια που μόνο στον **νεκρό** Πρέκα είχε κάποιες πιθανότητες να στηθεί με επιτυχία.

Τον Μάρτη του '87 η ήδη ειλημμένη απόφαση για την δολοφονία του, αποτυγχάνει να πραγματοποιηθεί, αφού ο Πρέκας κατορθώνει να ξεφύγει μέσα από βροχή πυροβολισμών, στο Γαλάτσι.

Τον Οκτώβρη αστυνομία και κυβέρνηση θριαμβολογούν πάνω στο πτώμα του για την ...τεράστια επιτυχία τους να εξαρθρώσουν τις οργανώσεις ένοπλης πάλης. (Η κατάληξη της σκευωρίας είναι γνωστή...)

Ο Πρέκας όμως πέθανε όπως ήθελε, προκαλώντας τους δολοφόνους, όρθιος, με τα πιστόλια στο χέρι. Την **τελευταία σκηνή την έστησε αυτός και έπαιξαν οι δολοφόνοι**. Έπαιξαν ενώπιον εκατομμυρίων πολιτών, το ρόλο που τους έβαλε να παίξουν και που παίζουν καθημερινά, αυτόν των πληρωμένων δολοφόνων του κράτους και του κεφάλαιου.

Στη δική μας μνήμη, στο μυαλό και την καρδιά μας, ο Μ. Πρέκας θα μέινει ένα σύμβολο ελευθερίας, αξιοπρέπειας και αδιαλλαξίας. Μια μεγάλη ελπίδα, στον αγώνα που συνεχίζεται...

## 24/1/90 η δίκη για την κατάληψη της Φ.Μ.Σ.

Στις 24 Ιανουαρίου 1990 ορίστηκε να γίνει στο Μικτό Ορκωτό Κακουργοδικείο Σερρών η δίκη για την κατάληψη της Φ.Μ.Σ. και την πυρπόληση ενός αυτοκινήτου της Ασφάλειας. Παρακάτω παρατίθεται κείμενο ενός από τους 27 κατηγορούμενους, του Γιάννη Γκίρμπα, που παρουσιάστηκε οικειοθελώς στις 19 Σεπτεμβρίου '89 στον (εκκρεμούσε ένταλμα σύλληψης) εισαγγελέα και προφυλακίστηκε στις Δικαστικές φυλακές Διαβατών.

Η κοινωνία δεν κινδυνεύει από τα επαναστατικά οράματα, αλλά από τους νόμιμους φύλακές της.

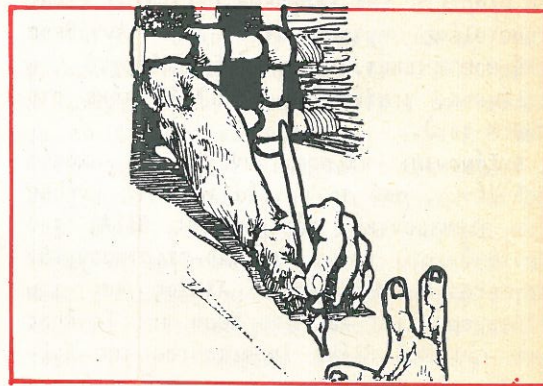
Η κοινωνία δεν κινδυνεύει από την ενσάρκωση του ελεύθερου λόγου αλλά από τις παραγράφους και τους κανόνες.

Η κοινωνία δεν κινδυνεύει από τους ανατροπείς των θεσμών, αλλά από τους οριοθέτες των ελευθεριών της.

Όταν από το χειμώνα του '84 η ηγεσία της ελληνικής αστυνομίας και οι πολιτικοί της προϊστάμενοι αποφάσισαν να επιτεθούν ολομέτωπα σ' ένα κομμάτι ανθρώπων που δεν έλεγε να συναινέσει στα πολεοδομικά κατασταλτικά προγράμματα, στην παθητικοποίηση και τον επιχειρούμενο εκφασισμό της κοινωνίας, τότε αποφάσιζε και ο αναρχικός-αντιεξουσιαστικός χώρος να οργανώσει καλύτερα την άμυνά του. Κορυφαίες στιγμές της αντίστασής του, η κατάληψη του χημείου τον Μάη του '85 σαν απάντηση στην ασφυκτική-προκλητική παρουσία και δράση των μπάτσων στο κέντρο της Αθήνας, η κα-

τάληψη του Πολυτεχνείου και του Χημείου το Νοέμβρη του '85 σαν έμπρακτη απάντηση στην εν ψυχρώ δολοφονία του 15χρονου Μ. Καλτεζά, καθώς και κατάρρευση της σκευωρίας που είχε δρομολογηθεί σε βάρος τεσσάρων αναρχικών αγωνιστών, μετά την έντεχνη διδόγκωση των γεγονότων της Καλογρέζας όπου οι ειδικές κατασταλτικές μονάδες της αστυνομίας, κάνουν επίδειξη των ικανοτήτων τους εκτελώντας θεαματικά τον κυνηγημένο Μ. Πρέκα. Οι σφαίρες τους όμως αφήνουν ανέπαφη την ανθρώπινη ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ την ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ την ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ (η άγρια κρατική καταστολή δυνάμωσε παρά εξασθένησε τον αντικρατικό αγώνα).

Η συμμετοχή μου αυτά τα χρόνια στους κοινωνικούς αγώνες και η άρνησή μου να ενταχθώ στα γρανάζια του συστήματος, με κατέστησε κόκκινο πανί για τις δικωτικές αρχές. Η ευαισθητοποίηση και δραστηριοποίησή μου για τα κοινωνικά προβλήματα και η δημόσια ελεύθερη έκφραση των απόψεών μου κάθε άλλο παρά αποτελούσαν "έκ-



νομες" ενέργειες σύμφωνα με τους "Νόμους του Κράτους", πράγμα που θα εύχονταν ορισμένοι νοσηροί εγκέφαλοι για να με τυλίξουν σε μια κόλλα χαρτί. Αυτό δεν σήμαινε ότι δεν περίμεναν την κατάλληλη ευκαιρία για να με εξοντώσουν έστω και με πλαστά στοιχεία.

Έτσι τον Ιούνιο του '86 ξετυλίχτηκε ένα γενικευμένο προμελετημένο σχέδιο ενοχοποίησης ενός ολόκληρου χώρου, ενορχηστρωμένου από τα ηγετικά κλιμάκια της Ασφάλειας Θεσ/νίκης, τροφοδοτώντας τον τοπικό και Αθηναϊκό Τύπο με ονόματα αναρχικών που έβγαιναν εσπευσμένα από τα συρτάρια αστυνομικών γραφείων, εκμεταλλευόμενα το γεγονός της πυρπόλησης ενός περιπολικού, ενέργειας που "φορτώθηκε" σκόπιμα στα